SÂFİ

Umudum Gökyüzü Kadar

havykitap
EDEBİYAT

2. BASKI

Sabret,
kalbinin gökkuşağının
açması an meselesi.

Hayykitap - 875
Edebiyat - 201

Umudum Gökyüzü Kadar
Sâfi

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editör: Hasan Kasım Ünal
Kapak Tasarımı: Betül Akyar
İç Sayfa Tasarımı: Emine Yıldırım

ISBN: 978-625-7685-81-8

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2021
2. Baskı: İstanbul, Aralık 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

UMUDUM GÖKYÜZÜ KADAR

SÂFİ

Yeniden Başla

Bazen insan yeniden başlamak ister.

Onca yenilmişliğe inat, onca serzenişe inat tekrar başlamak ister.

Ekim de öyle bir şey işte, yapraklar savrulur, bir yandan yağmur yağar. Ama sonunda bir gökkuşağı açar.

Kalbimizdeki gökkuşağının açması an meselesi.

Sen yeter ki inan kendine.

Ve en önemlisi de en çok kendine güven.

İşte o zaman isteyip de yapamayacağın hiçbir şey olamaz.

Bu çıktığın yolda yorulacaksın, önünde birçok engel olacak.

Ama sen onları tek tek aşmasını bil.

Kırılacaksın, sana inanmayanlar olacak.

Sakın unutma!

Mutluluk seni bekliyor. Başka yollara sapma!

Çünkü yolun sonu mutluluğa çıkıyor.

Mutluluğu en çok hak eden sensin.

O yüzden vazgeçmemeyi kendine her zaman hatırlat.

Hayatınızda hep bulundurmanız gereken 3S kuralı:

Saygı,

Sevgi,

Sabır.

Bunlar var oldukça mutluluk yakanızı bırakmaz.

El âlem, ne der?

Bu düşünce yüzünden ne düşündüklerimizi paylaşabiliyoruz ne de kalbimizdekileri dökebiliyoruz.

Attığımız her adımda omuzlarımızda olan bu baskı yüzünden bir yere varamıyoruz.

Hayallerimiz düşüncelerimizin karşısında duran bir korkuluk gibi.

Giydiğimiz kıyafetten, okuduğumuz bölümden, yaşam tarzımızdan sorumlu jüri gibi düşüncelerimiz.

O yüzden el âlemi boş ver, sen kendini önemse, duygularını ve düşüncelerini.

Çünkü seni değerlendirecek tek bir jüri var: O da sensin.

Sen kendin için yaşa, başkaları için değil. Özellikle el âlem için hiç yaşama!

Senin duygularını ve fikirlerini önemseyen kişileri dikkate al.

Bu gücü de ailenden, sevdiklerinden ve kalbinden al.

Çünkü sen hayallerine ulaşınca yanında onlardan başka kimse kalmayacak.

Mutluluğun anahtarı her zaman sende.

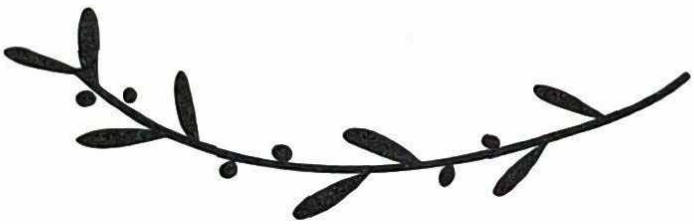
Sen sadece başkalarını umursamamayı öğren.

Bazen saklanacak bir çift göz ararız.

Ya da sığınacak bir kalp.

Belki de tutunacak birkaç kirpik.

Yaralarının üstünü ört.

Kimse görmesin.

Sizin de kaybettiğinizi hissettiğiniz oldu mu?

Benim çok oldu.

Ama pes etmedim.

En zor zamanda bile yine kendi kendime yaralarımı sardım.

Çünkü biliyordum. Birisine yaralarımı sar desem, daha büyük bir yara açacağını.

Hep öyle olmadı mı zaten?

En güvendiklerimiz bizi en saf yerimizden vurmadı mı?

Evet vurdu.

O yüzden yaralarımı kendi kendime sarmayı öğrendim.

Ağlarken gülermiş gibi yapmayı.

Acılarımı birer birer yastığımın altında saklamayı öğrendim.

Ama kimseyi yarasından vurmadım, aksine yaralarının üstünü örttüm.

Kimse görmesin diye.

Benden size altın kural; en sevmediğiniz kişi bile olsa onu zaaflarından, yaralarından vurmayın.

İnsanoğlu her şeyi unutur ama yarasından vuranı asla unutmaz.

Biz atanamayanlardanız.

Ne hayata,

Ne sevdaya,

Ne mutluluğa,

Ne geçmişe,

Ne geleceğe,

Ne üzüntüye,

Ne sevgiye,

Ne derde,

Ne kedere.

Biz atanamayanlarız.

Ne bir aşka tutulduk ne de bir işin sonunu getirdik.

Biz gelişi güzel yaşadık hayatı.

Sonra bir baktık ki ne gülecek birini bulabildik yanımızda ne de ağladığımızda yanımızda olan bir dost.

Biz atanamadık.

Belki de tutunamadık, hep kaçacak bir yer aradık.

Dertlerimizden, yaptıklarımızdan hep kaçtık.

Kendimizle hiç yüzleşmedik.

Çünkü hiç istemedik ki kendimizle yüzleşmek.

Yüzleşirsek altında ezilmekten korktuk biz.

Biz hep günlere, aylara, yıllara anlam yükledik.

Oysa asıl anlam kalbimizdeki sırrı çözebilmekte saklı.

Bak, Nisan bitti, Mayıs da geldi.

Kalbinde gizli umuda sor bakalım, o hangi ayda gizlendi?

Kim bilir hangi ayda kaldı kalbimiz ya da hangi anıların içinde saklı kaldı?

Bazen biz gittiğimizi zannederiz. Ama aslında hep aynı yerde kalır kalbimiz, fikrimiz.

Ama bazen de gitmek gerekir, onca yaşanmışlığı bir kenara bırakıp.

Sadece gitmek.

Çünkü karşındaki gideli çok olmuştur, seni anılarınla baş başa bırakıp.

Anıların da bir değeri kalmaz zaman geçtikçe.

Sadece koca bir boşluk kalır elinde. O yüzden yıllarını, sevgini ve en önemlisi de kalbini kime vereceğini iyi seç.

Yoksa insanın kırgınlıklarıyla baş başa kalması çok kötü oluyor.

Ve bu hüzün ömür boyu üstüne siniyor.

Kalbin kapılarını yavaş yavaş kapatıyor ve artık hiç kimseyi içeriye almak istemiyor.

İstediğin anahtarı dene.

Bu kalp açılmaz.

Sadece tek bir şey açar bu kalbi; güvenmek.

Kelebekler dolaşır gönül bahçemde.
Dünyanın ritmi kalp atışlarımla çınlar.
O yüzden öylece kal!
Sımsıkı, boğarcasına sarıl bana.

Kalbin zaafıdır umut etmek, beklemek.

Beklemek, insanı en çok yoran şey.

Beklediğinde kalbinin yangını sönecek mi?

Ya da beklediğin gelecek diye umut edecek misin?

Onca vaade inanıp beklediğin için mi bu inat?

Ya da gerçekten kalbine söz geçiremediğin için mi? Eğer öyleyse gerçekten işin zor.

Niye biliyor musun?

Artık en büyük zaafın ortaya çıkmıştır.

Belki sen de umut ederek bunu en yanlış kişiden bekliyorsun.

Çünkü beklemek güzeldir. Ama ancak gerçekten seni seven, değer veren kişiyi beklersen güzeldir.

Yoksa hiçbir anlamı olmaz, sadece boşa geçip giden zamanı izlersin.

O yüzden kimin için kalbine söz geçiremeyeceğini iyi seç.

Boşluktayken tutunduğumuz dallar,

Hep bizi yarı yolda bırakıp,

Daha da boşluğa iter.

Boşlukta olmak cidden çok sakıncalı bir durum. Boşluk dediğimiz şey; belki sevgilinden ayrıldığın an, ailenle tartışıp çekip gittiğin an, dostundan yediğin kazığın ardından gittiğin an, yani kısacası kendinle tamamen baş başa kaldığın o an.

Kendine hesap sorduğun o an.

Neden? Neden beni bulur hep, neden başıma gelir bunca şey?

İç sesinle saatlerce haykırıp sesini çıkaramadığın o an işte.

O an tutunacak bir dal arıyorsun. Omzunda saatlerce ağlayıp sessizce yanından uzaklaşıp gitmek istediğin bir kişiyi belki de.

Tüm dertlerin içine sığmayacağını anlıyor ve haykırasın geliyor.

Ama bunu kimin omzunda anlatacağını iyi seçmen gerek. Sonra bu anlattıkların birkaç gün sonra başkalarının yanında alay konusu olabiliyor.

Ve sonunda bu boşluk seni daha büyük bir boşluğa atıyor.

Üzülen, yine sen oluyorsun.

Bu yüzden tutunacağın dalı, yaşlanacağın omzu iyi seç.

Öyle pamuktan ki kalbin,

İncinmesin diye avuçlarımın arasında sakladım.

Yıllar geçmiş üstünden ama sıcak bir anı ile uyandım.

Seni unutalı çok oldu zannetmiştim. Ama rüyalarıma girme ihtimalini unutmuşum.

Sonra sana söylediğim o söz; öyle pamuktan ki kalbin incinmesin diye avuçlarımın arasında sakladım.

Bu söz beni geçmişe götürdü. Sen incinme diye elimden gelenin fazlasını yaptığım onca şey geldi.

Yatakta dönüp durdum öylece. Gözlerimi kapattığımda bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden.

Pişman mısın diye sorma? Değilim, olmam da.

Yine olsa yine yaparım.

Gönlümden düşeli çok oldu da,

Gözümden düşmeseydin keşke.

Aşk, sevgi, dostluk ne kadar güzel kelimeler bunlar.

Bir de bunlar var; ayrılık, dost kazığı, sevgisizlik.

Dünya, bu kelimelerin etrafında dönüyor gibi sanki.

İnsan da bazen aşkın yanında bazen ayrılığın yanında oradan oraya savuruluyor.

Aslında savrulan insanın kalbi.

Bu kalp, bu kadar şeye nasıl dayanıyor?

Ben de bu soruyu çok sordum ama cevabını daha bulamadım.

Aşk güzel şey, ama yaşamasını bilene. Gerçekten sevip tüm zorluklara karşı göğüs gerebilenlere güzel.

Diğerleri ise yıkık dökük binalar içinde tek başına kalan bir çocuk kadar çaresiz.

O yüzden ayrılık sonrası anılara saygı duymak gerekir.

Sevgiye, aşka saygınız yoksa bile anılara saygınız olsun.

Yani demem o ki; benim sevdiğim kişi bu muydu, demesin insan.

Kısacası gönülden düşer insan, gözden düşmesin yeter.

Kulak Misafiri

Bugün günlerden Perşembe. Metroda yanımda oturan kişinin konuşmasına ister istemez kulak misafiri oldum

İki genç arkadaş oturuyorlardı yanı başımda. Biri diğerine sen ne kadar çok seviyorsun ya onu gerçekten aptalsın, dedi.

Bu cümle beni gerçekten üzmüştü.

Çünkü hiçbir insan duygularına yenik düştüğü için aptal olmaz.

Hiçbir insana çok sevdiği için, çok düşündüğü için aptal diyemeyiz.

Karşıdaki kişi seni aptal yerine koyduğunu düşünse bile asıl aptallık onun yaptığıdır.

Seven, değer veren hiçbir zaman pişman olmaz ama karşıdaki değerini anlamayıp gün gelince elinde, avucunda, yanı başında kimse olmayınca gerçekten kimin aptal olup olmadığını anlar.

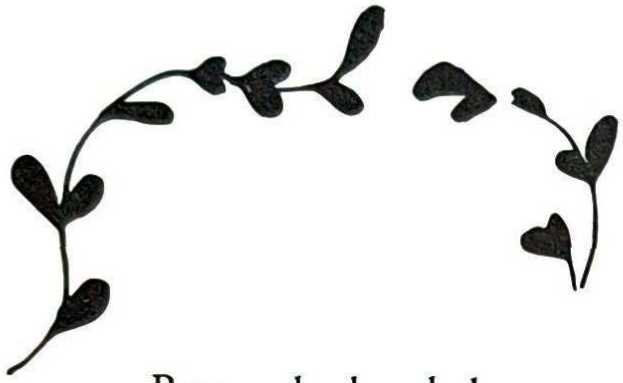
O zaman da iş işten geçmiştir.

O yüzden kimin ne olduğunu zaman gösterir.

Zaman bir tokat gibidir, vakti gelince herkese payını verir.

Unutma seven pişman olmaz.

Sen, sevdiğini sevebildiğin kadar sev.

Bazı şeyler hep kalır.

Sen ne kadar unutmaya çalışsan da.

Bazıları akılda kalır.

Bazıları anılarda.

Bazıları ise kalpte.

Bıraktığın izler hep kalbime işledi.

İnsan, insanda yara bırakır mı?

Hem de çokça bırakıyormuş bunu zamanla öğrendim. Yaşaya yaşaya iliklerime kadar hissettim.

İnsan sevince her şey güzel geliyor. Sonrasında ise sadece bırakılan izler kalıyor. Ve sen o izlerle yaşamak zorunda kalıyorsun.

Ne kadar zor olsa da öğreniyorsun o izlerle yaşamayı.

Ara ara geliyor aklına onca şey.

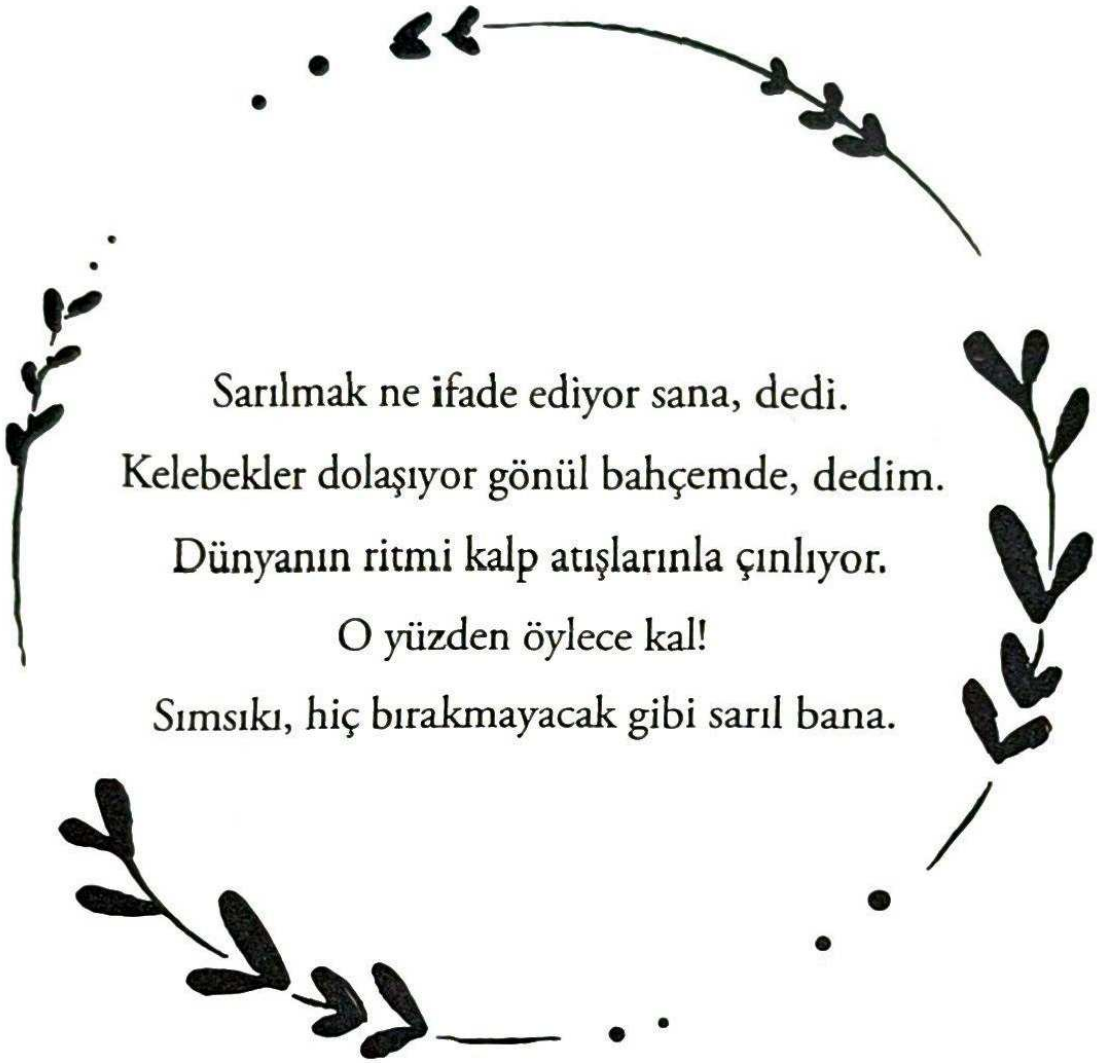
Kalbinde ufak bir sızı başlıyor, sonra üzülüyorsun.

Bazen de kızıyorsun kendine.

Kızma! Olup biten senin suçun değil.

Bazı şeylerin yaşanması lazımdı ve yaşandı, bitmesi gerekiyordu ve bitti.

O yüzden bazı anlar bazı hayaller hep kalbimize işledi.

Sarılmak ne ifade ediyor sana, dedi.
Kelebekler dolaşıyor gönül bahçemde, dedim.
Dünyanın ritmi kalp atışlarınla çınlıyor.
O yüzden öylece kal!
Sımsıkı, hiç bırakmayacak gibi sarıl bana.

Kalbim kalbine komşu olsun,

Gözlerim gözlerine sığınak.

Aşk, insanı, kalbe komşu, gözlere sığınak yapıyor.

Her günden farklı doğuyor sanki güneş.

Sanki her şey onun için tasarlanmış gibi hissediyor. Sadece sen, dünya ve onun gözleri varmış gibi.

Bunları okurken sende de aynısı oldu değil mi?

Gözlerin onu arayıp, hatıralarınız aklından geçti mi?

Babaannem şöyle derdi:

"Unutma! Her geçen şey güzel, çünkü hatırlanacak şeyler yaşamışsın demek ki."

Gerçekten öyle. Belki yaşarken üzülüyorsun kızıyorsun ama üstünden bir süre geçince artık neredeyse üzüntüsü kalmıyor.

Zaman üstünü örtüyor.

Olup bitenin anlamı kalmıyor.

Yani demem o ki; her şey vaktinde güzel, seviyorsan vaktinde sev, bırakma.

Evet, güneş senin için doğuyor.

O gözlerin hep senin olması için mücadele et. Öyle kolayca bırakıp gitmeyi seçme. Sahip çık sevdiğine. Sevdiklerine bugün daha sıkı sarıl benim için, kendin için.

Ve en önemlisi gökyüzüne bir not düş "iyi ki varız" diye.

Bulutlara hatıralarımızı gizledim.

Özledikçe göğe bakarsın.

Ayrılık

Ayrılık.

Tek kelime, ama sayfalarca cümleye sebep olan tek şey.

Ayrılık.

Yaşanması zor, yaşandığında ise kişide düzelmeyecek birçok hasara sebep olan şey. Yıllar sonra bile belki bir fotoğrafta belki de bir şarkıda hatırlayacağın şey.

Öyle ayrılıklar var ki sohbet arasında dinlediğim.

"Bu kadar mı olur?" cümlesini zihnimden atamıyorum.

Bunları duyduktan sonra, seven bunu nasıl yapar anlayamıyorum. Çünkü sevgi, aşk kolay bulunmuyor.

Bulduğunda ise dört elle sarılman gerek.

Aşka sahip çıkman gerek!

Sabret!
Tüm güzellikler yolda.

İnan

Güzel şeyler olacak inan.
Eğer mutluluğa inanmazsan seni bulmaz.
Birçok hata yaptın, yanlış kişilere değer verdin.
Olsun...
Hepimiz gibi sen de inandın.
Olmayacak kişilere haddinden fazla inandın.
Sonra da altında ezilen sen oldun, bütün yük omuzlarında kaldı.
Geriye sadece sen kaldın.
Şimdi neyin zamanı biliyor musun?
Onlara inandığın gibi kendine inanmanın zamanı.
Bir başkasına değil.

Belki de hayat otobüsünde ineceğimiz durağı geçeli çok oldu.

Sizce de bazen abartmıyor muyuz?

Onca iyiliğin arasından, kötülüğü bulup gün yüzüne çıkartıyoruz.

Gerçekten seni seven biri varsa ona sahip çık.

Yaptığı onca iyilik varsa ilk yanlışında silme, kızma, kırma sakın.

Her insan hata yapabilir.

Sen yapmadın mı?

Düşün!

Hem de yüzlerce kez yaptın. Ama o, seni affetti ya da üstünü kapattı, unuttu.

Neden o seni senden daha çok seviyor. Hatta senin onu sevdiğinden bile fazla seviyor. Bunun sen de farkındasın. İpler senin elinde.

Sen ne dersen o oluyor.

Çünkü o "çok seven" tarafta.

"Ne de olsa bu beni çok seviyor, bırakmaz" diyorsun.

O yüzden onu ilk yanlışında silebiliyorsun, umurunda bile olmuyor.

O yazar, o döner, o sever seni.

Bir bakmışsın gitmiş, o çok seven sana en büyük aşkları yaşatmış kişi gitmiş.

Sonra yapayalnız kalırsın, dönmeye çalışırsın.

Bu sefer de sen en çok seven taraf olmaya çalışırsın.

Ama iş işten geçmiş olur.

Çünkü aşk da sevgi de bir yere kadar gelir seninle.

Hislerin bulanıklığı,
Aydınlıkta gölgeni aramak gibidir.
Nerede ne aradığını bilmezsin.

Tüm anılarımı avuçlarımda biriktirdim.

Ama hepsi kayıp gitti ellerimden.

Ah bu anılar...

Ne kadar zaman geçse de bir bir aklımızın ucunda yer alıyor. Önemli olan şey şu kısacık ömrümüzde güzel anılar bırakmak. Aklımıza geldikçe hüzünlenmek yerine bu anıları düşünüp yüzümüzde bir tebessüm oluşturmak...

Bu hissiyat insanı durup dururken mutlu edebilir. Ve gerçekten hayat üzülecek, kendimizi yıpratacak kadar uzun değil.

Ölüm denilen şey her an kapıyı çalabilir. O yüzden güzel anılar biriktirmek gerek.

Kötü anılarımızı beyninizden yavaş yavaş silip, iyi anılarımızı avuçlarımızın içinde saklamamız gerek.

Elimizden kayıp gitmesine izin vermemek gerek.

Öyleyse bugüne notumuz:

"Sevdiğimiz şeyleri sımsıkı sarıp sahip çıkıyoruz ve avuç içimizde saklıyoruz."

Biz vazgeçenlerdeniz, dedi.

Ama asla pes etmeyenler de var.

Onlar hep kazanacaklar.

Unutma!

Ama önünde ama sonunda.

Yaşam mücadelesinde sana en iyi gelecek şey:

Yorulduğunda, kızdığında, kırıldığında kendine sarılmayı öğrenmektir.

Çünkü insan kendine sarılmayı öğrenmeden başkasına sarılmayı bilmez.

Sen kendine merhem olmazsan eğer, başkasına yara olursun hep.

O yüzden sımsıkı sar kendini ki başkasını da sımsıkı sarabilesin.

Unutma!

İnsan önce kendini sevecek, kendini önemseyecek, kendinin değerini bilecek.

Bunları gerçekleştirirsen hayatının daha anlamlı bir hale geldiğinin farkında olacaksın.

Hayat bir imtihansa bu imtihanın en önemli parçası sensin ve bunun farkına var.

Dünyanın merkezine başkasını koymadan önce senin de orda olabileceğini bilmen gerek.

O yüzden bugün kendine söylemen gereken tek şey:

İyi ki varım ve ben böyle güzelim.

"Söyledikleri kadar cesur musun sen?" diye sordu.

"Sevdiklerimi kaybedecek kadar değil" dedim.

Yaşantımız, yaşadıklarımız hep kırıklarla dolu. Oysa önemli olan o kırıklardan ne kadar ders aldığımız mıydı?

Yoksa kırıklarımızla yaşamayı öğrenmek mi?

Belki de yaşamayı öğretenin ta kendisiydi kırıklarımız.

Neyse kırıklarımızı aldıralım en iyisi.

Sonra baş ağrısı yapıyor.

Hayatımız boyunca hep hatalar yapacağız. Ama önemli olan o hatalardan ne kadar ders aldığımız.

Ve onları tekrar yapıp yapmadığımız, tüm mesele bu.

Bu hata belki aşkta belki işte karşına çıkacak.

Ama unutma hata yaptıkça daha da olgunlaşacaksın.

O yüzden hatalar karşısında yıkılma daha da güçlü kalk.

Hataları arkanda bırakmayı öğren, çöp kutusuna fırlat gitsin.

Sen yeni güne, güzel ve temiz bir sayfa açarak başla ki güzellikler seni bulsun.

Hataları arkanda bırakmayı öğren ve sen hep önüne bak.

Çünkü hatalardan ders almak iyidir.

Olan olmuş demeli insan ve önüne bakmayı bilmeli.

Çünkü insanoğlu, geriye doğru gittikçe bir şey kazanmıyor.

Elindekini de kaybediyor.

Kötülük deyince aklıma gelen ilk şey; insanların seni bir vagon olarak görüp, gideceği yere kadar kullanıp atması oluyor.

Bazen iyi niyetli olmak insanı en çok üzen şey oluyor.

Çünkü karşındaki senin iyi niyetini kullanıp sadece kendi mutluluğuna göre hareket edip, senin mutsuzluğunu hiçe sayıyor.

Sen yokmuşsun gibi, onca iyi niyetini köşeye fırlatıyor.

O yüzden herkese karşı iyi niyet göstermemek gerek.

Hak edene iyi niyetini göstermen gerek.

En çok üzen şey de ne biliyor musun?

En değer verdiğin kişinin seni kullandığı gerçeğinin farkına varmak.

Neden böyle yaptın, diye sorasın geliyor.

"Onca iyiliğin onca sevgimin değeri bu mu?" diyesin geliyor.

Sonra koca bir kalp boşluğu ve sen, yapayalnız bir kenarda kalıyorsunuz.

Ama unutma, sen kendini değerli görmedikçe kimse sana değer vermez.

Öyle sev ki,

Kahkahan gökyüzünde yankılansın.

Mutlu olmak senin de hakkın.

Hatta en çok senin hakkın. Onca yenilgilere inat pes etmedin.

Hep daha güçlü kalktın.

Vazgeçmedin.

Mutluluk yolunda önüne birçok engel çıktı. Onların üstünden atlamayı bildin.

Bazen umursamadın etrafı.

Kim ne derse desin ben bu mutluluk yolunun sonunu getireceğim, dedin.

Bu yol, seni yıpratsa da pes etmedin.

Ve bu mutluluk yolunda sonuna ulaştın.

Tebrikler, o yüzden öyle bir mutlu ol, öyle bir sev ki.

Kahkahalarınla gökyüzü yankılansın.

Herkese ilham kaynağı olsun gülüşlerin.

Vazgeçme!

Karanlıkların içinde mucizeler gizlenmiş bekliyor.

Asla pes etme olur mu?

Çünkü güzel günler yakın, sadece biraz beklemen gerek.

Az sabret, uçak rötar yaptı diye biletini yakma.

Bekle!

Önünde sonunda kavuşacaksın mutluluk uçağına.

Ve işte o zaman kalbindeki tüm kırıklar gökyüzüne karışacak ve yok olacak.

Sen, gökyüzü bir de hayallerin...

Bulutların arasından geçerken semaya gülümsemeyi unutma olur mu?

Çünkü en çok sen hakkettin.

Yılmadın, bıkmadın, usanmadın.

Mutluluğun peşinden koştun.

Aslında aşk kalbinden bir parça alıp, karşıdakine koruması için verilen bir emanet gibi.

O yüzden aşk için sakın üzülme.

Çünkü eğer sen üzülüyorsan demek ki karşıdaki emanetine sahip çıkamamış.

Eğer sen elinden geleni yapmışsan, vicdanın rahatsa kafanı yastığa koyduğunda, keşke bunu da yapsaydım demiyorsan eğer, sen kaybetmedin, o kaybetti.

Ve senin yolun hep açık, gönlün ferah olacak.

Yeri ve zamanı geldiğinde "keşke" demeyeceksin, "iyi ki" diyeceksin.

Yani aşk için üzülme.

Aşk için savaş, aşk için uğraş, aşk için çabala.

Ama üzülme!

Çünkü aşk olmasa kalbin bir anlamı olur muydu?

O yüzden tüm kalp atışlarımız, doğru insanı bulana kadar sürecek.

Nasibin güzel olsun.

Unutma!

Mutluluğun sırrı elindekilerle mutlu olabilmek.

Düşerken tutunacak bir dal değil de,

Hep sığınacak bir kalp aradık.

Belki de hep bu yüzden yalnız kaldık.

İnsan bazen yaslanacak bir omuz arıyor.

Nedensizce sığınacak bir liman bulmak istiyor.

Oysa bunu yaparken kendimizden o kadar vazgeçiyoruz ki.

O da istediği gibi kullanıp atıyor ve sonunda sonbaharda ağaçtan düşen yaprak misali savruluyoruz.

Bu yüzden artık en sert düşüşlere karşı temkinli olup, herkese ederi kadar değer vermemiz gerek.

Çünkü; en çok yıpranan yine biz oluyoruz.

Sevmek bazen ağır nedenlere sebep oluyor.

Kalp ağrısı diye bir şey var.

Ne yapsan geçmiyor.

Tek ilacı zaman.

Bu kadar iz bırakmışken.

O yüzden bu acı geçmez deme,

Geçer.

Asla unutamam deme,

Unutursun.

Bundan sonra sevmem deme,

Öyle bir seversin ki,

Geçmiş demek aklına bile gelmez.

Gülmeyi unuttum deyip isyan etme,

Sonra bir bakarsın, kahkahalarla uyanırsın.

Bazen yoruluyoruz içinde olduğumuz hayatın tekrarından.

Ya da korkuyoruz aynı filmi tekrar tekrar izlemekten.

Kalp üzüldüyse eğer unutmuyor. En derininde saklı tutuyor.

Tam biri kalbini okşayacakken savunma mekanizması devreye giriyor ve kalp buz kesiliyor.

Tekrar kırılmaktan korktuğu için.

O yüzden kırmadan dökmeden sevin sevecekseniz. Kırıldı mı toparlaması yıllar alıyor.

Bize aynı filmi tekrar tekrar izletmeyin ya da fragmanı mutlu gösterip mutsuzluğa itmeyin.

Çünkü herkes unutur.

Ama kalp unutmaz.

Not: Telefonlara yüklenen yüz tanıma sistemi keşke kalplerde de olsa. Çünkü kimin yüzü kimin kalbini yansıtıyor belli değil.

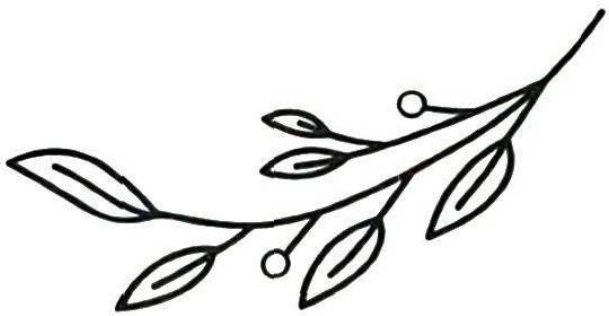
Aslında insan sevdiği kadardır.

Sevdiği kadar mutlu eder.

Sevdiği kadar sahiplenir.

Sevdiği kadar mesafeleri aşar.

Yani insan severse ne mesafe ne engel bırakır önünde.

Gülüşün cennetin anahtarı,

Sözlerin cehennem bekçisi.

İnsanın hayatında bazı aşklar vardır ki içinde hep ukde olarak kalır.

Hani ilk öpüşün, ilk el ele tutuşun, ilk yağmur altında ıslanıp saatlerce yürüyüşün...

Ah bu ilkler, beynimizin bir köşesinde durup zamansız bir vakitte aklımıza gelen ilkler.

Ama bir de unutulmayanlar var.

Bunlar beynimizin tamamını ele geçirmiş.

Geçmek bilmeyen bu acıların yegâne sorumlusu olup hiçbir şey olmamış gibi hayatlarını sürdüren o kişiler...

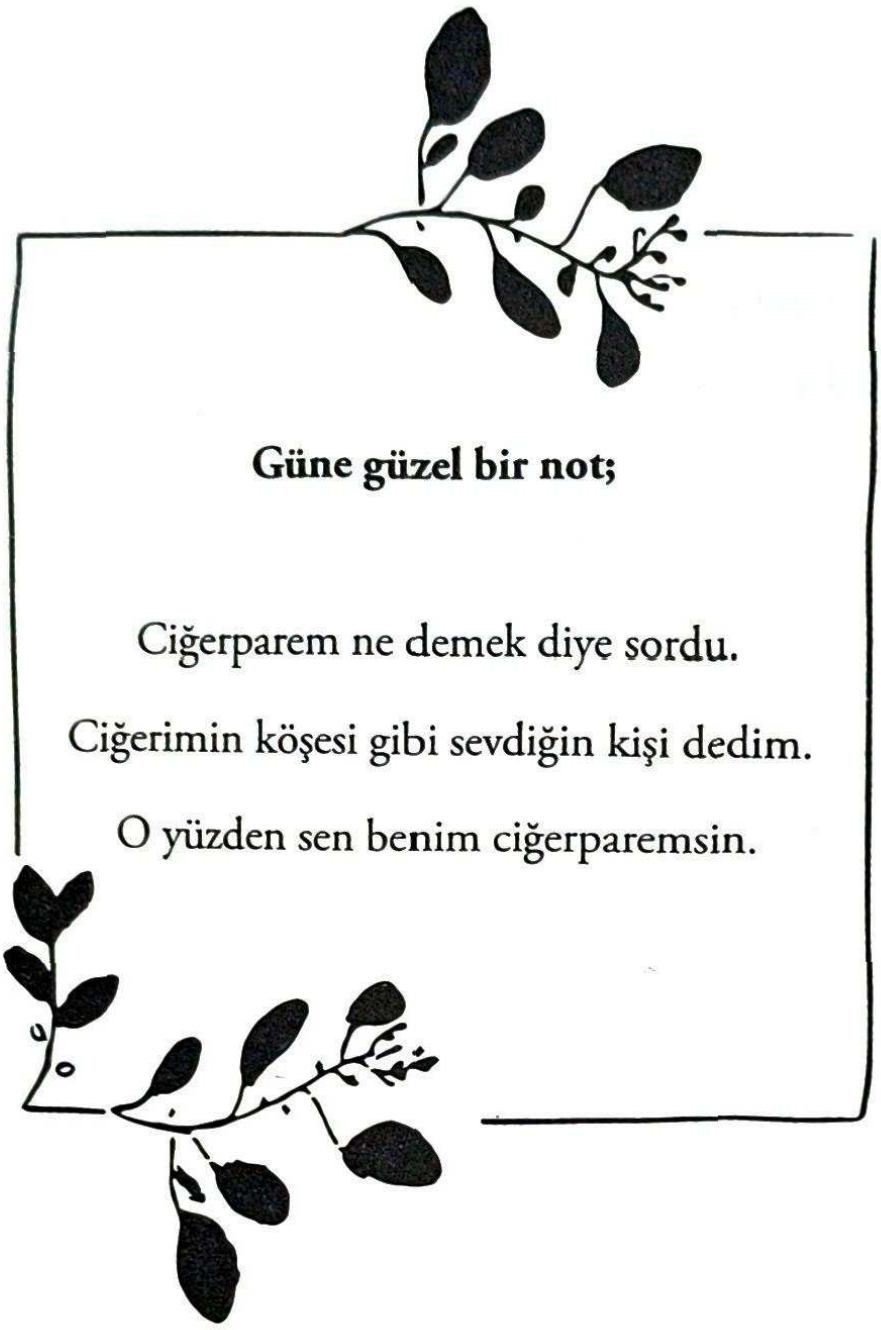
İşte bunlar bize cenneti gösterip cehennemi yaşatanlardı.

O yüzden bundan sonra gülüşlere aldanmak yok.

Yoğurdu üflemeyi bırak, yeme.

"O kadar mı yani" deme.

O kadar!

Güne güzel bir not;

Ciğerparem ne demek diye sordu.

Ciğerimin köşesi gibi sevdiğin kişi dedim.

O yüzden sen benim ciğerparemsin.

Ne oldu aşk?

Sen de mi son treni kaçırdın?

Ya da unuttun mu,

Kapıyı çalmayı?

Bu aralar aşk uğramaz oldu ya da benden haberi yok.

Aşk beklenir mi böyle bilmiyorum, ama bazen insanın gözleri arıyor.

Gerçekten güvenip mutlu edeceği birini, beraber mutlu olmak istediği birini istiyor.

Tabi istemekle olmuyor sadece. Nasip denilen bir şey var. Nereye gidersen git peşini bırakmaz.

O yüzden sen sadece sabret ve olacakları bekle.

Aşk bu, bir anda kapıyı çalar, sonra mutluluklar ardı ardına gelip seni peşinden sürükler.

Ve tüm yanlışlarına teşekkür edersin.

Hayatının doğrusuyla karşılaştırdığı için seni.

Sen benim gökyüzümsün.

Her sıkıştığımda gözüm seni arıyor.

Her insanın koşa koşa gittiği biri vardır.

Bu kişi bazen sevdiğin biri, bazen ailenden biri, bazen de en yakın arkadaşlarından biri olur.

Hepimiz dertlerimizi, mutluluklarımızı paylaşmayı severiz.

Paylaştıkça üzüntülerimizin azalacağına, mutluluklarımızın ise artacağına inanırız.

Ve biz hep onlara gideriz.

Ne olursa olsun hayatımızdan atamayız.

Bize yanlış bile yapsalar o an, bizimle mutluluğumuza ortak oldukları için, bizi değerli hissettirdikleri için atamayız.

Ne aklımızdan ne de kalbimizden...

Bu yüzden bazı kişiler bizim gökyüzümüzdür.

Çünkü artık bizim yanımızda değiller.

Mutluluklarımızı onlarla paylaşmak istiyoruz ama bazı şeyler engel oluyor.

Yine de unutamıyoruz, her kötü durumda gözlerimiz arıyor.

Aramasın artık o gözleriniz.

Siz kendinizle de mutlu olabilecek, bulutların üstünde zıplaya zıplaya gezebilecek duruma geldiniz.

Kalbinizi pamuklara sardınız.

Artık kimse incitemeyecek.

Ve her şey eskidendi.

Güçlü kalktınız bunların üstesinden.

Gözleriniz başkasını değil kendinizi arasın.

Emeksiz hiçbir şeyin değeri yok bence.
Mutsuzluğun bile.

Sessizleştikçe hissizleşir insan.

Bazen susmak gerekir.

Sevgin eksilmesin diye susmak gerekir.

Saygın azalmasın diye susmak gerekir.

Aşkın bitmesin diye susmak gerekir.

Ama sen sustukça ve karşındaki kendisinin haklı olduğunu savundukça, içine hapsettiklerini haykırman gerek.

Çünkü sessizleştikçe tepene çıkarlar.

Unutma, saygıyı da sevgiyi de insan kendi alır.

Zorla saygı isteyemez kimse.

Her şey yerinde güzeldir.

Bazen de sessizleşmek gerek karşıdaki senin değerini anlayıp hatasını bir an önce fark etsin diye.

Kalbinin kırıldığı noktayı bir an önce fark etsin diye.

Oysa sen sessizleştikçe o hissizleştiğini zanneder.

En acısı da sessizlik kalbe en büyük acıyı verir.

Bizi sessizleştirmeyin olur mu?

Çocukluğumdan kalan miras;

Unutmak istediğim şeylerden, uyuyarak kaçmam.

Arkadaş

Seçilmiş kardeş.

Ömürlük sırdaş.

Cidden bazı arkadaşlar seçilmiş kardeşler gibi. O kadar insanın içinden seçilip ayrılmış gibi.

Allah'ın bize en büyük velinimetleri onlar.

Çünkü kırıldığında, küstüğünde, kızdığında koşa koşa anlatacağın kişi o.

Ya da en mutlu anlarını gözlerin parlaya parlaya anlatacağın kişi yine o.

Sığınacağın bir liman gibi.

O senin aynı aileden olmadan, kan bağı olmadan da kardeş olabileceğinin kanıtı.

Şimdi o dostuna kendin için "iyi ki varsın", de.

Sebepsiz bir gülümseme oluşsun yüzünde.

Konuşmak istersin konuşamazsın.
Bir şey istersin ama söylemezsin.
Yani kısacası hep bir şeyler içinde kalır.
Ve her şey yarım kalır.

Her açılan sayfadan bir şeyler öğrendim.

Her kapattığım sayfada kendimden bir şeyler bıraktım.

Öyle değil midir zaten hayat?

Her yaşanılan bize bir şey öğretir. Her açtığımız sayfada yeni şeyler yazarız. Bazen hata yaparız bazen sileriz bazen farklı bir kalem kullanırız bazen de yırtıp atarız sayfayı.

Ama sayfada yaptığımız her şey tamamen bize aittir. Doğrusuyla yanlışıyla kabul etmemiz gerek.

Her ne şekilde olursa olsun bir sayfayı kapattın mı, arkanda hiçbir şey bırakma.

Hatalarından ders aldığın yeni bir sayfa var önünde.

Yani kolay kolay kimse yırtıp atamaz.

Bu sayfanın kalemini de renklerini de iyi seç.

Hayatının renkleri onlardan oluşacak.

Sil Gitsin.

Seni sevmeyeni,

Sana olduğun gibi değer vermeyeni,

Sırf başarılısın diye yanında olanları,

Verdiğin değeri görmeyecek kadar kör olanları,

Yüzüne gülüp arkadan konuşanları,

Aslında hiç yanında olmayanları,

Kıymet bilmeyenleri,

Merhameti kalbiyle tatmayanları,

Hayatından çıkar.

Ve unutma!

Onlarsız hayatın çok güzel geçecek.

Yüklerini attığında, omuzlarının ne kadar yıprandığını anlamış olacaksın.

O yüzden eğer gerçekten sana yük olan bir kişi varsa omzundan atmayı bil.

Belki ilk başta zor gelecek, alışkanlıklarından dolayı.

Ama sonrasında hayatının ne kadar güzelleştiğini fark edeceksin.

Herkes kalbinin ekmeğini yer derler.

O yüzden sen iyi ol, kalbin hep iyiliklerle dolsun.

Ve en güzel renkler senin olsun.

İki gözümün çiçeği, unutma!

Bu gönül davası...

Bugün gökyüzü bana sanki bir kuş olmam gerekmişçesine bakıyor.

Özgürce uçup istediğim bir çatıya konmak.

Hatta bulutların arasından insanoğlunun koşuşturmasını izlemek.

İş için, aşk için, aile için, vatan için, ahiret için, dünya için.

Hep bir koşuşturmaca, hep daha iyisini yakalama isteği, arzusu bırakmayan ve ölüme kadar bizle gelen bu istek.

Her şeyin daha iyisini isteme arzusu.

İşte bu koşuşturmacadaki en kötü koşu yolu.

O yola girdin mi yakanı kurtaramıyorsun dünyadan.

Daha iyi araba, daha iyi ev, daha iyi telefon, daha iyi, daha iyi.

Bitmiyor ama biten sen oluyorsun.

Oysa unutuyoruz,

"Her ömür süreli, her hayal sınırlı."

Vicdanın tek kaçabildiği yerdir bahaneler.

Ve sen benim en büyük bahanemsin.

Hep bir arayış içindeyiz,

En çok kendimizden kaçarken.

Sen hiç kendinden kaçtın mı?

Ben çok kaçtım.

Bazen hayallerimden, bazen yaşayışımdan.

Bazen kalabalıktan ama en çok kendimden kaçtım.

Yüzleşmedim çünkü kendimle.

Tüm sorunları, hataları ben yapmamış gibi davrandım. Unuttum ya da unutulmuş gibi yaptım.

Bunu bazen aşkta bazen arkadaşlıkta yaptım.

Bazen hayatla kavgamda yaptım.

Hatalarla yüzleşmektense halının altına saklamayı tercih ettim.

Sanki hiçbir şey görünmüyormuş gibi davrandım.

Oysa o kadar birikti ki saklamaktansa bağıra çağıra haykırmayı tercih ettim.

Evet bu sayfalar bunun en büyük örneği.

Ben kendimle dertleşmeyi öğrendim.

Dertlerimi başkalarına anlatıp bir arayış içine girmektense kendimi keşfettim.

Emin ol, seni en çok sen iyi anlıyor.

Kimseye ihtiyaç duymana gerek yok, yeter ki kendini tanı.

Ve yüzleşmekten korkma.

Saklama gözyaşlarını veya kahkaha atarken çok ses çıktı diye etrafına bakma.

Sen her halinle güzelsin, unutma!

Ben değişmedim iki gözümün çiçeği,

Sadece yapılanlardan sonra bazı şeylerin farkına vardım.

Mesafe

Yüreğinde hissedersen mesafe yoktur, demişti.

Gerçekten öyle.

Ne kadar uzak olursa olsun aranıza dağlar denizler girsin, ama onun sesini duyduğundaki kalp atışlarında bir eksilme yoksa işte gerçek sevgi budur.

Onu hissettiğin anda bırakma. Çünkü kolay kolay gelmiyor ve his geldi mi ne mesafe dinliyor ne zorluk.

Sadece seni istiyor.

O ses seni tüm zorlukları aşabileceğine inandırıyor.

O yanında olursa her şey eskisinden daha da güzel olacakmış gibi oluyor.

Mesafeler işin bahanesi oluyor.

Yani kısaca;

Ne mesafeler ne kilometreler sevgiye engel.

Mesafeleri yakınlaştıran da uzaklaştıran da senin kalbindeki sevgi.

Sevginin boyutu ne kadar yüksek olursa mesafeler de o kadar yakınlaşır.

Bu yüzden bahanelere sığınmayın, sevginizin dozunu yükseltmeye bakın.

Yordu beni hayat.
Biraz gülüşüne sarılıp uyusam?
Belki geçer.

Kalp yorgunluğu diye bir şey var.

Öylece usul usul işler bedenine.

Sonra kilit vurursun tüm kelimelerine.

Kalp yorgunluğu cidden insanın tüm vücudunu ele geçiren bir yorgunluk çeşidi. Yataktan çıkıp bir şeyler yapmak istersin ama bu yorgunluk seni sadece sağa sola doğru döndürüp durur.

İçinden hiçbir şey yapmak gelmez. Sadece yalnız kalmak.

Üşenme gelir.

Yatağından çıkınca sanki mutsuzluk seni yakalayacakmış gibi hissedersin.

Ama orada kaldığında ise sanki her şey geçecekmiş de ama buradan çıkmaman gerekliymiş gibi bir his.

Tek derdin yorganın uzun tarafını bulup üstüne geçirmek olur.

Sanki üstünü kapatınca dertlerinin de üstünü kapatmış oluyorsun. Halbuki sen kendinden kaçıyorsun.

Kendini o odaya, o yatağa hapsetmek yerine kendinle yüzleşmen gerek.

"Hata yaptım" deyip geçmen gerek.

O yorganın altında durmakla ömür geçmez.

Kendinle, kalbinle yüzleş.

Ve bugün o yatağın içinden veya sürekli kalmak istediğin odandan çık. Pencerelerini arala, arala ki mutluluk girsin odana.

İnsan sevdiğini unutur mu?

Unutmaz, sadece unutmuş gibi yapar.
İnsan acılarını içinde yaşar.
Öyle kolay kolay belli etmez.
Dik durmak zorundadır,
Hüzün kalbine komşu olmuş olsa bile.
İnsanın gülümsemesi acı olur mu hiç?
Eğer sevmişse tüm sevinçler ona acı olur.
O yüzden unutmaz.
Sevmek ağırdır.
Önemli olan yıkılıp altında bir enkaz bırakmamak.

Ne güzel söylemiş Mevlânâ;

Zor zamanlar güzel kapılar açar, sabret.

Öyle gerçekten. Her zorluğun ardında seni bekleyen bir gül bahçesi oluyor.

Ve onca çektiğin yükün güzel bir sonucu oluyor.

Bazen bu sonuç, çektiğin yükü bile unuttuğunda gerçekleşiyor.

Bazen ise hemen ardından gerçekleşiyor.

Ama önünde sonunda o güzellikler seni buluyor.

Yeter ki sabretmesini bil.

Tam da şu an tüm avuç içine sakladığın dualarının kabul olması an meselesi.

Sen yeter ki iste.

Pes etme, tüm hedeflerin, hayallerin için mücadele et.

Sonundaki mutluluğunun hazzını düşünerek.

Bugün senin günün.

Ve hiç kimsenin yetmediği yerde Allah her şeye yeter.

Uzak dur!

Seni üzenlerden,

Yanında görünüp de arkandan vuranlardan,

Senin mutsuzluğuna sevinenlerden,

Yüzüne gülüp kuyunu kazanlardan,

Senin gülümsemeni kendine dert edinenlerden,

Bırakıp da gidenlerden,

Sevmiş gibi yapanlardan,

Aşkını hiçe sayanlardan,

Ota boka karışanlardan,

Derdini paylaşmayanlardan,

Seni dinlemeyenlerden,

Sevdiklerinle sınayanlardan,

Ve en önemlisi,

Bunların hepsine göğüs germene rağmen seni üzmekten yorulmayanlardan uzak dur!

Gün Aydı.

Bugün yeni bir güne uyandık hepimiz.

Kimimiz aşk acısı çekerek uyandı, kimimiz dost kazığı yiyerek, kimimiz ailesine küstü, kimimiz doğum günü çocuğu olarak uyandı, kimimiz evlilik teklifi heyecanıyla, kimimiz gireceği finalleri düşünerek uyandı, kimimizse ne için gözlerini açtığını bilmeden uyandı.

Uyandık değil mi, şükür açtık gözlerimizi.

İyi ya da kötü bir şeyler için uyandık.

Eğer uyandıysak, yeni bir güne başladıysak dünü unutma zamanı.

Eğer kötüyse ders çıkarıp önümüze bakma zamanı gelmiş demektir.

Yani her "günaydın" aslında Allah'ın bize yaptığımız yanlışları düzeltmek için verdiği bir şans gibi.

Şansımızı güzel değerlendirelim, hatalardan ders alıp düzeltelim, kırdıklarımızı toparlayalım.

Çünkü bugün "gün aydı."

Sordu yine iki gözümün çiçeği,
"İnsanoğlunun zaafı nedir?" diye.
En büyük zaafımız umut edip beklemek ve en acısı bunu
kalbimize inandırmamız.

Nasılsın?

Bir "nasılsın" mesajı ancak bu kadar acıtır insanın canını.

Hem de çok acıttı.

O gün bana gelen "nasılsın" mesajı, öldürdüğü kalbin tekrar küllerinden doğup doğmadığının merakıydı.

Oysa beni alt üst etti. Çünkü arşive sakladığım tüm geçmişi bir anda önüme serdi. Onca yıl, onca sevgi, onca kurulan hayallerin çöp olması ve gözümün önünden geçip gitmesi...

Sence iyi olabilir miyim?

Değilim, iyi falan değilim. Olamam da bu saatten sonra.

Kime anlatayım derdimi ben.

Bir sen vardın.

Sen de gittin işte.

İyi değilim, sorma bana "nasılsın" diye, sorma artık!

Beni kendimle bırakın sadece.

Ben alıştım dertlerimi arşivlemeye.

Lütfen arşivlerimi karıştırmayın.

"En güzel hatam sensin" diyebilmek güzel olurdu.

Bir ben varım,

Bir de içime gömdüklerim.

Dışımız rengarenk,

Oysa içimiz kapkara.

Galiba hayat otobüsünde ineceğim mutluluk durağını geçeli çok oldu.

Belki de otobüs ters yönde, kim bilebilir ki.

Ama bir şey biliyorum.

Hiçbir zaman pes etmedim.

Sen de etme!

Biz çok otobüs kaçırdık ama gideceğimiz yere kadar hep yürüdük.

Önünde sonunda vardık.

Belki yolda biraz yorulduk.

Ama yolun sonundaki mutluluk durağı bizi hep motive etti.

Sırt çantamızda hep hayallerimiz, gökyüzü pusulamız oldu.

Ve sonunda "Mutluluk Durağı'nı" bulduk.

Sen de vakit kaybetmeden yola koyul.

Hiçbir şey için geç değil.

Sadece inan ve asla vazgeçme.

Hayaller hayatlarda gizli,
Hayatlar hayallerde.

Bu yaşamda seni üzen; kalbine sakladıklarını başkasının fark etmesi.

Artık kalbinin kırıklarını alma vakti gelmedi mi?

Ya da yutkunamadıklarına bir bardak su içme vakti.

Bence geldi.

Çünkü o dereden çok su geçti.

Gün senin, yaşam senin.

Sadece kalbinin pusulasını takip et.

O hiçbir zaman yanıltmaz.

Ama seni üzen, senin saklamak istediklerini anlayan ve onları bir bir kullanmak isteyen kişilerin olması.

Çevrende, çevremizde çok var yere düşmeni bekleyen, senin mutsuzluğundan mutlu olmaya çalışan.

Onlara inat gülümse ve devam et.

Çünkü sen hayal ettiklerini yaşamakla meşgulsün.

Hatırlamak istiyorum yaptığım her hatayı veya doğruyu.
Çünkü yaşanmışlıklar bazen yol oluyor bana bazen de yoldaş.
Düştüğüm yerleri unutmak istemiyorum.
Çünkü onlar beni ben yapıyor.
Nasıl ki doğrularımla gururlanıyorsam,
Yanlışlarıma da sımsıkı sarılıyorum.
Benliğimi kaybetmemek için.

Her asık olan yüzde,

İntihar edilmiş hayaller görüyorum.

Kalp kırıklığı insanda o kadar belli oluyor ki hemen yüzümüz asılıyor. Verdiğimiz tepkiler sadeleşiyor.

Bir anda omuzlarımızda biriken dünya yükünün altında sürünüyormuş gibi hissediyoruz.

Oysa bir gülümseme dünyamızı tamamen değiştiriyor.

Bu ikilemin içinde kalan insanoğlu işte.

Nereye dönsek acı.

Ne tarafa baksak sevinç.

Her tarafı ayrı.

Kısaca ne tarafa baktığın önemli.

Ya da hangi tarafta olduğun.

Sen dünyaya acı tarafından değil de sevinçli tarafından bakmaya çalış hep.

Hayat seni o tarafa atsa bile gülümsemeyi unutma.

Sana senden kalan en güzel hatıra gülümsemen olsun.

Mutluluk, seni de önümde diz çöktüreceğim!

Sabret ki her şey kalbince olsun.

Sabretmesen olmuyor bazı şeyler.

Ama uğraşacaksın, istediğin her neyse onun için.

Sen mücadelenden vazgeçmeyip olana kadar pes etmeden devam edeceksin.

Her yorulduğunda ise bu cümle aklına gelsin:

"Sabret ki her şey kalbince olsun."

Kalbin sana en güzel şeyleri hep gösterir.

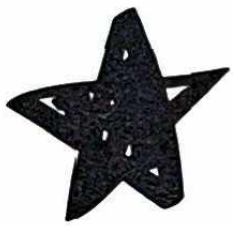
Kalbinden geçen tüm güzelliklerin olması için peşinden koşman gerek. Ve unutma Allah sabredenlerin yanındadır, gönlünü ferah tut.

Yorulduğunda, pes etmek istediğinde Allah'ın ne olursa olsun seni bırakmayacağı hissi aklına gelsin. İşte o zaman gönlün gerçekten ferahlayacak ve kalbinin tüm acıları geçecek.

Emin ol buna.

Gerçekten inan ve sabret.

Bu iki şey mutluluğun kapısı ve anahtarı.

Sen benim karanlık gökyüzümdeki tek parlayan yıldızsın.

Hoş geldin.

Özlemek deyince şu dizeler dökülür kalbimden:

"Ne oldu gözlerim sende mi özledin?
Dolmuşsun kirpiklerine kadar."

Ah bu özlemek ne garip şey.

Sanki kalbinin diğer yarısı onda kalmış, kalbin atıyor ama yarım yarım.

Her şey eksik, dünya dönüyor ama kimin için olduğu umurunda değil.

Kafandan hep sorular geçiyor:

Acaba ne yapıyor?

Kiminle, nerde?

O da yürüdüğümüz yolları, beraber geçtiğimiz sokakları düşünüyor mu?

Ya da hala yağmur yağıp ıslandığında kirpikleri uçuşuyor mu gökyüzüne?

Uzun lafın kısası özlemek de güzel, özleyen özlendiğine değerse.

Birdenbire gelen bu bıkkınlık hissi...

Senin de içini,

Bu şehre, bu sokaklara ait değilmişsin gibi bir his kaplıyor mu?

Eğer öyleyse bu hayatta en sevdiğin kişilere sımsıkı sarıl.

Çünkü sarılmak iyileştirir.

Tamamlar mısın?

Ben yarım kaldım hep.
Gülüşlerim, sevinçlerim, acılarım, hüzünlerim hep yarım.
Hep bir tarafım eksik.
Ne kadar tamamlamaya çalışsam da olmadı.
Sen tamamlar mısın eksik yanlarımı, acılarımdan sever misin beni?
Tutar mısın düştüğüm yerlerde, acılarımdan öper misin?
Sen sever misin beni?
Acılarımı unutturur musun, tüm olup biteni?
Hiç yaşanmamış gibi olur mu her şey?

Bazen ara ara sardığım insanlar var.

Bazen de çokça sarıldığım insanlar.

İşte o çokça olanları yanınızdan ayırmayın.

Onlar sizin mutluluklarınızda adım atmanızı sağlayan,

Mutsuzluklarınızda ise sizi ayağa kaldıran kişiler.

Onlar hep olsunlar hayatınızda ve onlara çokça sarılın.

Hatta bugün onlara teşekkür edin.

İyi ki varsın deyin sebepsizce.

Çünkü mutluluk bedava ve paylaştıkça çoğalıyor.

Mutlu olduğum anıları kumbaraya saklamak istiyorum.

İhtiyacım oldukça alıp bakmak için.

Geçip giden zamanda mutlu olduğum anıları bir yere saklayıp ihtiyacım olduğu zaman bakıp, mutlu olasım var.

Çünkü insan mutsuz olduğunda gerçekten ne yapacağını bilmiyor.

Gitgide içine kapanıyor.

Belki teselliyi bir arkadaşının yanında sohbet edip, içini dökmekte belki kitap okumakta, belki bir şarkıda buluyor.

Üzüldüğün kişi üzüldüğüne değiyor mu acaba?

Sen üzülürken onun umrunda oluyor mu?

Aklına bile geliyor musun acaba?

O yüzden üzülme!

Bırak, o üzülsün sana vermediği değer için.

O yıpransın.

Senin gibi birisini bulacak mı?

Tabi hayır.

Çünkü sen elinden geleni yaptın onu üzmemek için.

Ama o seni üzdü, yıprattı, belki de hayallerini çaldı.

Sen kendine sarıl ve inan daha güzel günler seni bekliyor.

Yeter ki inan.

Kaybetmeye o kadar çok alıştım ki

Eğer bir gün nasip olur da kazanırsam, sevinmeye korkar oldum.

İnsanoğlunun en iyi yaptığı şeydir sevgi satmak, yalandan gülmek.

Sanki dünya bir tiyatro ve biz de içindeki oyuncular olmuşuz.

Dünya bizi öyle bir sahneye sokmuş ki bazen kendimizle savaşıyoruz. Benliğimizle, nerede yaşadığımızla, hangi işi yaptığımız, neden yaptığımızla hep bir savaş halindeyiz.

Ve bu savaşın galibi ise hep dünya oluyor.

Çünkü sahne alanı onun alanı ve biz o alanda çırpınıyoruz.

Ve bu çırpınış bazen iş yerinde samimiyetsiz bir gülüşe veya sevmediğin birini yolda görüp sahte bir sohbete itiyor.

Oysa hepimiz yalandan gülüyoruz ve buna çokça alıştık, panzehirsiz bir hastalık gibi.

Herkes bu hastalığa bulaşmış ama kimse farkında değil.

Oysa gitgide samimiyetsiz oluyoruz ve en çok kendimizi kandırıyoruz. İnsanı en çok yoran samimiyetsiz samimiyetler.

Bırakın kim seviyorsa sevsin, sevmiyorsa sevmesin.

Onun istediği gibi biri olmayın, sizi seven olduğunuz gibi sevsin.

Bazen kendinle baş başa kalmak istersin,

Günahlarınla sevaplarınla iç içe.

Sonra keşke dersin tüm yaşananlara.

Ya da boş verirsin tüm yaşanacaklara!

O boş vermişlik seni uzunca süre etki altına alır.

Dışarıya çıkmak istemezsin, evde durmak istemezsin.

Ama eve sığmayan sen değilsin ki.

Kalbin.

Sen ondan kaçmaya çalışıyorsun.

Halbuki nereye gidersen git o hep senle

Ve her şeyi sana hatırlatıyor.

Karanlık ve Mum

Günlerden cuma ve sen hala yoksun.

Elektrikler gitti burada biliyor musun?

Nerden bileceksin ki.

Kim bilir kimin ışığının altında oturuyorsun. Ya da hangi kollarda hayal kuruyorsun.

Tüm mumları yaktım, meğer mumun kıymetini anlamak için elektriğin gitmesi gerekmiş.

Hayat da böyle işte.

Başkasının değerini anlaman için ilk önce onu sana kaybettirir.

Sonra anlarsın işte ne kadar yanıp yanmadığını.

Veya senin için öneminin ne kadar büyük olup olmadığını.

Ama önemli olan zamanında değerini bilmek her şeyin.

İş işten geçtikten sonra bir anlamı kalmıyor.

Sevgi de böyle kaybedince anlıyorsun, seni ne kadar yaktığını.

Önemli olan seni yakmadan sevgine sahip çıkman.

Tüm zorluklara göğüs gerip, sevgini yarı yolda bırakmaman.

Diğer türlü bir anlamı kalmıyor.

Hayat yarım kalan sevgilerle dolu.

Neden eksiklerle yaşamak yerine, tam bir mutluluğun peşinden koşmayasın ki.

İçindeki duvarları aş, aşamazsan da bir tanesini çek kenara ki rahat nefes alabilesin.

Yani demem o ki, kendini yıpratıyorsun.

Bazen kızıyorsun hatta bir odaya kapatıyorsun belki de.

Ama senin için çaba gösterip sana ulaşmaya çalışan onca sevdiğin var. Ve sen onlara da kapını kapatıyorsun farkında olmadan.

Onlar sana ulaşmaya çalışıyor ama her yer duvar, her yer sert kayalar.

Sesleri bile gelmiyor sana.

Çünkü buna izin vermeyen sensin.

Tamam acılar çektin üzüldün, ama nereye kadar böyle devam edecek. Hayatın boyunca seni üzenlerin kahkahasını mı dinleyeceksin?

Sevdiklerine karşı ördüğün duvarları aş.

Aşamasan da bir tanesini köşeye çek.

Nefes al.

Sevdiklerin o duvarların arkasında seni bekliyor, unutma.

Onlara da kendine de bir şans ver.

Bugün aştığımız duvarlara bir çeltik atma zamanı.

Mutluluğu kırık bir kumbarada bıraktık.

Ne kadar kıyamasak da hep eksildi.

Aşk, sevgi, mutluluk için çabalayıp bir ilişki yürütüp sonra da bir çatı altında birleşmeye çalışan kişiler arasında en büyük sıkıntı o çatının temelindeki sevgi eksikliği.

Ve ben duygusu.

Sen o kadar çabalarsın, tek tek örersin mutluluğun, aşkın duvarlarını ama sonra bakarsın ki ilk sallanmada duvarlar çökmüş.

Elinde avucunda sadece mutsuzluk kalmış.

Oysa sen elinden gelenin fazlasını yapmadın mı?

Yaptıysan umrun dışı olsun her şey.

Demek ki temelinde sıkıntı varmış.

Fark edememişsin.

Belki de fazla sevgi koydun temeline, karşındaki hiçbir şey koymazken.

Oysa bu mutluluk çatısı tek başına olacak bir şey değil.

Karşılıklı sevgi, saygı, hoşgörü ve gerçekten güvenle oluşur.

O yüzden öncelikle aradığın şeyler, mal mülk değil de gerçek sevgi olsun.

Çatı su damlatsın, rutubet olsun ama yıkılmasın.

Sonra altında ezilen sen olursun.

Her ne şekilde olursan olsun
bir sayfayı kapattın mı,
arkanda hiçbir şey bırakma.

Kırgınlıklarımın tüm cevabı;

Yaptıklarımda, affettiklerimde ve keşkelerimde gizli.

Kırgınlık yavaş yavaş ruhun derinliklerine işler.

Daha sonra bir bakmışsın tüm vücudu ele geçirmiş.

Sonrasında ise kırgınlık gören vücudun yıpranır ve bir bir dökülür. Sonra hiçbir şey yapasın gelmez. Oysa hemen kırıklarını aldırıp onlardan kurtulman gerek.

Bir konuda kafanda soru işareti varsa eğer, önce geçmişe dönmen gerek.

İlk kırıldığın yere uğrayıp, olup biteni sanki dışardan izliyormuş gibi seyretmen gerek.

Belki bu kırgınlığın başlangıcı, sevdiğin kişinin sana yaptığı ilk yanlışta senin onu affetmenden kaynaklı.

Belki orada kestirip atsan, kalbinde bu kadar sızı yaratmayacaktı.

Çünkü bir yanlışı affettiğinde diğer yanlışı doğurursun.

Sonra da keşke dersin. O ana dönebilsem de yıllarımı geri alabilsem. Ama iş işten geçmiştir.

Vücudunun dört bir yanı kırıklarla doluyken keşkeler fayda etmez.

O yüzden aşkta, dostlukta, ailede yapılan bir yanlışın sonunun nereye gideceğini iyi düşünün.

Karşıdaki kişinin kalbini kırıklarla baş başa bırakmayın.

Ben ne mi yapıyorum?
Gökyüzünde unutuluyorum.
Benim de sığınağım orası.
Sıkılırsan, beklerim.

Geceleri çok severim.

Tüm noksanları öylece gizler.

Ne yüzündeki kırışıklıklar,

Ne de kalbindeki kırıklar gözükür.

Geceler bir yorgan misali acıların üstünü örtüyor.

Ama sen en çok geceye sığdırıyorsun ve en çok o zaman içine döküyorsun acılarını.

Çünkü kendinle baş başa kalıyorsun. İnsan kendiyle baş başa kaldığı zaman vicdanıyla konuşurmuş.

Vicdanımızın da bize pek iç açıcı şeyler söylediği söylenemez.

Zaten hangimizin vicdanı tertemiz ki?

Maalesef hiçbirimizin.

Keşke olsak ama buna kendimiz izin vermiyoruz.

Yani işin özü o ki; geceler mutlu insanların çoktan uyumuş olduğu, mutsuzların da uyumayıp vicdanıyla konuştuğu zamanlardır.

O yüzden vicdanın rahat olsun.

Tüm güzel uykular senin olsun ya da yastığın rahat değil vicdanın rahat olsun.

Düşerken tutunacak bir dal değil de,

Hep sığınacak bir kalp aradık.

Belki de hep bu yüzden yalnız kaldık.

Ya da taşıyamayacak kişilere fazla anlam yükledik.

Oysa su akar yolunu bulurdu değil mi?

Biz niye suyun yönünü değiştirmeye çalıştık ki?

Olmayınca da suya taş attık,

Belki hayallerimiz gerçekleşir diye.

Eksik olan bir şey var.

Bana bir tutam sevda gerek.

Ve o sevdaya göğüs gerebilecek, zorluklardan kaçmayacak, başım düştüğünde omzu hazır olacak bir kişi.

Öyle kolay değil sevda.

Fırtınalarla boğuşurken gemisini bırakıp kaçan bir kaptan olmayacak.

Sımsıkı saracak tüm kalbiyle, işte bana böyle bir sevda gerek.

Sevmek ve sevilmek gerçekten dünyanın en güzel hislerinden birisi.

Karşındaki insanı mutlu etmen, onun senin için bir şeyler yapması, seni düşünmesi muazzam bir şey.

O yüzden kırmadan, dökmeden güzelce sevelim.

Her günümüzün kıymetini bilelim. Eğer kalbimizin kapısını birisine açmışsak bizde onu eli boş göndermeyelim, üzmeyelim.

Çünkü kalp kırılınca toparlanması yılları buluyor.

Uzun bir ilişkinin bitmesi zor bir şey.

Kişi, onunla geçirdiği yıllara mı yansın, yoksa onu kalbinden atmaya çalışıp da geçirdiği yıllara mı?

Yani eğer seviyorsak gemimize sahip çıkacağız, dalgalarla uğraşacağız ama ona göğüs germesini bileceğiz.

Çünkü bu geminin kaptanı biziz.

Tüm sorumluluk bizde.

Herkes gemisine sahip çıksın. Unutmasın, bir geminin inşaatı yıllar sürüyor.

Aşka da bu şekilde yıllarını veriyorsun.

Kıymet bilmek gerek o yüzden.

Sayfalarca cümleler yazmak isterdim sana.
Ama şimdilik hoşça kal.

Yoruldun biliyorum ama,

Pes etme sakın!

Kalbindeki gökkuşağının açması an meselesi.

Yoruldun, kırıldın, üzüldün, yıprandın bu yolda.

Ama kim neye çaba sarf etmeden ulaşabildi ki?

Hangi başarı öyküsü durup dururken gerçekleşti?

Hangi mucit direkt masanın üstüne koydu icadını?

Hangi şaire birden ilham geldi ki?

Hepsi sabretti, doğru zamanı bekledi.

Ama doğru zamanı beklemek demek olduğun yerde durup beklemek değil.

Doğru zamanı beklerken pes etmemek, çabalamak, hedeflerine ulaşana kadar mücadele etmek demek.

Kim neyle uğraşırsa Allah onu önünde sonunda nasip ediyor.

O yüzden sakın inancını kaybetme ve mücadelenden asla vazgeçme.

Bu ikisi seni hedeflerine, hayallerine ulaştıracak emin ol.

Ve en önemlisi kendine güven.

Sen yapabilirsin demek istemiyorum, ben yaparım demeni istiyorum.

Çünkü sen en güzel şeyleri hak ediyorsun.

Öylece kal,

Ne çok sevil,

Ne de çok sev.

Bırak geçsin gitsin herkes seni.

Ama sen öylece kal.

Kuşlar uçsun diyar diyar.

Rüzgar essin, yağmur yağsın.

Mevsimler sıralansın ardı ardına.

Yelkovan akrebin esiri olsun.

Ama sen öylece kal.

Geçip giden yıllara inat.

Sensiz geçen onca güne inat.

Sen öylece kal.

Kadınlar bize Allah'ın emanetidir.

Ölmek istemiyordu.

Gözlerine dolu dolu bakan yavrusunun önünde ölmek istemiyordu.

Mutlu günlere çocuğuyla ele ele koşmak varken, kanlar içinde hıçkıra hıçkıra ölmek istemiyordu.

Çok mu şey istiyordu?

Sadece yaşamak.

Bunun bedeli bu kadar ağır olmamalıydı.

"Affet Allah'ım emanetlerimize sahip çıkamıyoruz."

Yaşanmış bir olay üzerine kaleme alınmıştır.

Sevincimizi yırtık,

Eskimiş,

Rafa kaldırılmış fotoğraflarda bıraktık.

Eskittik, o güzel yıllarımızı.

Çamaşır ipinde asılı kalıp unutulmuş gibi.

Hayatımız,

Yaşamak zorunda kaldıklarımız ve değerini bilmeyip kaybettiklerimizle dolup taşıyor.

En iyisi akışına bırakmak galiba. Çünkü diğer türlü işin içinden çıkamıyorsun.

Yaşadıklarına mı üzüleceksin yoksa yaşayamadıklarına mı?

Bu git gel arasında süregelen yaşam hikayesinin başrolü sensin.

Ama yazılanlar hep istediğin gibi değil, değil mi?

O zaman ortaya hataların çıkıyor işte.

En önemlisi ne kadar ders aldığın ya da hatalarının üstünü ne kadar karaladığın.

Bence tam zamanı artık. Karalama vakti geldi.

Bugün günlerden karalama olsun.

Tüm hatalarına, tüm yanlışlarına kocaman bir elveda deme zamanı geldi de geçiyor.

Hadi hep beraber "Elveda."

Ne güzel güldün öyle kadın.
Güller açıldı gönül bahçemde.
Tüm boşluklarım doldu.
Ama kalp boşluğum,
Hâlâ yerinde sayıyor.

Beklemek güzeldir ama doğru durakta doğru kişiyi beklersen eğer. Diğer türlü ne gideceğin yolun ne bindiğin otobüsün ne de beklediğin kişinin bir önemi kalıyor.

Bu konuda William Shakespeare ne güzel demiş:

"Beklemek cehennemdir."

Sonuna şunu eklemiş:

"Ama yine de beklerim seni."

Cehennem de olsa beklemek.

O acıyı herkes doğru kişide kullanmak ister.

Yoksa diğer türlü tüm yanıklar vücutta kalıcı izler bırakır.

Acı çekeceğin, üzüleceğin kişinin buna değmesi gerek.

Yoksa pek bir anlamı kalmıyor.

Ne güzel demiş Cemal Süreya;

Sonra mı? Sonrası malum; Kim ne yaptıysa önüne çıkacak. Ama önünde ama sonunda.

Bu söz yüreğime su serpiyor.

O kadar çabalayıp karşılığında koskocaman bir boşluk bulunca insan üzülüyor.

Ki üzülmemek de elde değil.

Bir dağın zirvesine beraber çıktığın kişinin, seni, zirveye ramak kala o dağdan aşağıya atması gibi.

Düşerken sadece yaptıklarını düşünüyorsun.

Gözlerinin önünden geçiyor, ah ne aptalmışım diyorsun.

Deme!

Çünkü değilsin.

Sen sadece doğru olanı yaptın.

O yüzden üzülme.

Sadece ders al.

Bir dahakinde zirveye önce kendin çık, sonra başkasına yol göster.

Kalp Yorgunluğu

Bu ne yorgunluktur, kalbimizin üstüne yapıştı gitti.

Ne uyanmak istiyor ne kalmak. Ne yeni aşklara yelken açmak istiyor ne de sevilmemek istiyor.

Öylece duruyor yerinde kapılarını kapatmış.

Bir kıvılcım gerek bazen belki de bir haykırış, kalp yorgunluğunu atmak için.

Hem de kocaman bir haykırış.

Ne kadar kırarsanız kırın, ben buradayım, hem de çok güzelim, diyor.

İnsanın bazen bir şey yapası gelmiyor.

Cidden öylece akan giden zamanı izlemek, sadece izlemek istiyor.

Çünkü o kadar hızlı gidiyor ki zaman, peşinden gidecek ne hal kalıyor ne derman.

Sadece orda yerinde kalmak istiyor.

Belki bir cam kenarında yağmuru izlemek.

Belki burası benim uğurlu koltuğum demek istiyor.

Yerde oturup televizyon izlemek.

Yani seni ne mutlu ediyorsa sadece onu yapmak istiyorsun.

Dışarda ne olmuş ne bitmiş pek umurunda olmuyor.

Buna biz kalp yorgunluğu diyoruz.

Bu yüzden, küsmeyin kendinize, kalbinize.

Siz hep çok güzelsiniz.

Sahi sevgi neydi?

Hangi yılda ya da ayda kaldı?

Ya da beklediğimiz miydi?

Terk ettiğimiz miydi?

Geç kaldığımız mıydı?

Yoksa umudumuz muydu?

Bence en çok keşkelerimizde saklıydı.

Mutlu olmak için ne yapmalıyız?

Sabah erken uyanıp güneşin tam doğmaya başladığı anlarda, en sevdiğim şeyi yapıyordum. Yani parkta koşuyordum. O sırada yaşlı bir amcanın da yürüyüş yaptığını gördüm. Selam verdim. O da gülümsedi hemen.

Daha sonra kısa bir sohbet gerçekleştirdik ve bana sordu;

"Mutlu olmak için ne yapmalıyız sence genç adam?"

"Benim için güneşin doğması ve o güne sağlıklı bir şekilde uyanıp, sevdiklerimle olmam mutlu olmama yetiyor" dedim.

Ve ekledim.

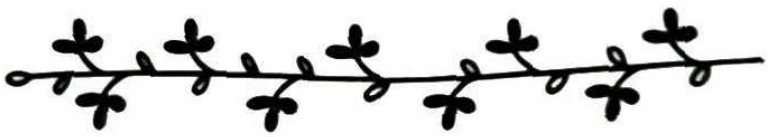
"Her güneşin doğuşunda benim de var olmam her yenilgi için, her üzüntü için yeni bir rövanş gibi. O yüzden mutluluğumun sırrı pes etmememde saklı."

Böyle dedikten sonra yaşlı amca dönüp gülümseyerek devam etti yoluna.

O yüzden unutma!

Bugün güneş hepimiz için doğdu. Sakın pes etme, mutluluğun sırrı kendini bulmanda saklı.

Bugün de affettiklerimize söndürsün ışıklarını gökyüzü.

Tüm duvarları yıkma zamanı.

Duvarlarımız var bizim, herkesten, her şeyden gizlediğimiz.

Oranın arkası bizim sığınağımız. Tüm acılara, dertlere o duvarın önünde gülüyoruz ama duvarın arkasında biz bizeyiz.

Tüm acılarımızı orada biriktirdik. Bazen patlıyoruz, yıkılıyor duvarlar ama hayat devam ediyor işte.

Bu yüzden o duvarlar hep olacak. Önemli olan duvarın doğru yerinde olup hayata gülümseye devam etmek.

Ama bazen o duvarları yıkan beraber dinlediğiniz bir şarkı oluyor.

Bazen el ele yürüdüğünüz bir sokak, beraber izlediğiniz bir film oluyor.

O an kalbinden tüm vücuduna yayılan bir sızlamayla beraber tüm duvarlar yıkılıyor.

Ve sen sadece kirpiklerinden düşen gözyaşı kadar durdurabiliyorsun kendini.

Yani hatıralar öyle bir şey ki ne seni dinliyor ne de duvarlarını.

Toz bulutları

Yağmurlu bir günde,
Şemsiyemi alıp yola koyulacağım,
Hiçbir şey düşünmeden.
Üstümdeki tüm yorgunluğu,
Üzüntüyü, kırgınlığımı atana kadar.

Belki geçer diye,
Bir yerde oturup yağmur tanelerini izleyeceğim.
Belki unuturum diye, olup biteni.
Ara sıra yağan yağmuru dinleyeceğim.
Belki o da anlatır derdini.
Ne zaman mı dönerim?
Bilmem ama,
Tâ ki kalbimin üstünden,
Toz bulutları kaçana kadar.
Buradayım o bankın yarısında.

Boş ver

Kırdılar mı seni ya da en güvendiğin anda yarı yolda mı bıraktılar?

Belki de en sevmediğin konuyu açıp açıp yüzüne vurdular, üzdüler değil mi hep?

Boş ver!

Öyle bir boş ver ki onlar seni kırdığına, üzdüklerine utanıp kendi hallerine acısınlar.

Sana değil.

Çünkü evet sen kırıldın, hatalar yaptın ama kimse hata yapmak istemez.

Hayat onu hataya iter, seçimler bazen yanlış çıkar ama önemli olan ders alıp daha güçlü ayağa kalkabilmek ve herkese daha güçlü olduğunu gösterebilmek.

O yüzden boş ver! Unutma Allah kimseye kaldıramayacağı yükü vermez.

O yüzden demek ki sen bunu aşıp, daha da mutlu olup önüne bakabilirsin.

Yeter ki kendine inan, senin için en büyük mucize kendine inanmak.

Geç Kaldım

Ben hep hayata geç kalanlardanım.
O son otobüsü kaçıran,
Sınav zamanı uyuyakalan,
Çocuğum ben.

Kısacası kendini kendinde unutanım ben.
Sana da geç kaldım.
Tam seçecekken gittin.
Ya da öylece kal, bırakma derken.
Yine geç kaldım.

Gözlerimin önünden kayıp gidişini izledim.
Öylece usul usul, topuk sesinin eşliğinde.
Ne kal diyebildim,
Ne de gitme.
Ben hep geç kaldım sana.

Uyku

Çok basit bir şey uyumak.

Ama bir o kadar da dertlerden, üzüntülerden bir kaçış yöntemi.

Uyuyunca geçer diyoruz. Doğru, bir nebze de olsa bizi uzaklaştırıyor.

O yüzden uyku gerçekten bize bahşedilen bir altın tepsi gibi.

Ama bilinçaltı devreye girdiği zaman.

İşte o zaman da maalesef rüyalar devreye giriyor ve üzüntü duyduğumuz kişiler orada başucumuzda bekliyor bizi.

Bazen daha da kırıyor bazen de mutlu ediyor.

İkisinde de zarardayız. Çünkü uyanınca iki hali de olmuyor.

O yüzden rahat bir uyku için öncelikle bilinçaltımızda bizi üzen ne varsa silip atmamız gerek.

Bu gece onu yapıyoruz.

Bizi üzen tüm dertlere kocaman bir elveda diyoruz.

Güzelliklere ise merhaba.

Sarıl Bana

Sarılmak diye bir şey var.
Öylece masum,
Kalbi titreten, yüreğini sımsıkı saran,
Ayaklarını yerden kesen.

Ne güzel şeydir, sarılmak.
Tüm dertleri atar içinden.
Ayağından baş ucuna kadar,
Sevgi dolar için.

Kelebekler dolaşır gönül bahçende.
Dünyanın ritmi kalp atışlarınla çınlar.
O yüzden öylece kal.
Sımsıkı, boğarcasına sarıl bana.

Ne çok gözümüzde büyütmüşüz seni, dünya.

Bu cümleler benim gözümde o kadar şey canlandırıyor ki.

Cidden ne büyüttük seni dünya. O kadar hayal kuruyoruz, o kadar hedef koyuyoruz önümüze ulaşmak için.

Belki yeni bir telefon, okulu geçip takdir almak, yeni araba almak, bir sevgili bulmak, güzel bir alışveriş ya da tüm acılara göğüs germek gibi.

Ama işte her hayalin sınırı var.

Önünde sonunda hayaller bitmiyor.

Ama biz bitiyoruz, tükeniyoruz, yavaş yavaş hem de.

Ve bir vakit geliyor ki o zaman işte yaş ilerlemiş. Belki de yeni hayalimiz hızlıca merdivenleri çıkmak oluyor.

Ama işte ondan sonra bize ayrılan sürenin sanki sonuna geliyoruz. Buna da biz "ölüm" diyoruz işte.

Bu da bize her "ömür süreli" cümlesini anlatıyor.

Melodi

Kalemi kağıdı aldım elime.
Sessizlik çöktü yine gecelere.
Bir hüzünlü rüzgar esti yine.
Kulağıma fısıldadı yaşananları.

Gülümsetti yüzümü anılar.
Kalbim fırlayacak gibi oldu,
Hatırlayınca gülüşünü.
Kahkahan bir melodi gibi,
İşlerdi hatıralarıma.

Ne kadar kaçsam da,
Her sabah uyandığımda,
Çınlar oldu kulaklarımda.

"Dışımız rengarenk, içimiz kapkara..."

Sen de içine atanlardansın değil mi? Dışarıya hep kahkaha atıp ama bir köşeye çekilince kendi kendini yiyenlerdensin.

Hayat bazen güçlü olmayı gerektiriyor bize.

Maalesef bu gücü etrafa yalandan gülücüklerle atıyoruz bazen.

Belki de acımızı öyle bastırıyoruz.

Ve bu bizi dışardan umursamaz, vurdumduymaz gösteriyor.

Oysa gel bir de bana sor diyorsun.

Bu gülücükleri atmak için ben ne acılar çekiyorum diye.

Güçlü olmak bu galiba, acılarını kendi içinde yaşayıp dışarıya belli etmeden çözebilmek.

Yoksa bu acıların altında ezilirsin.

O yüzden üzül ama geçmesi için de çaba sarf et.

Çünkü mutluluk en çok bize yakışıyor.

Veda

Öyle bir veda ettik ki birbirimize,
Hala kalplerimiz yan yana atıyor.
Aynı sokakları beraber dolaşıyormuşuz gibi.
Böyle bir veda yok!

Alışamadım galiba.
Hâlâ yan yana duruyormuşuz gibi geliyor.
Ya da yanımdan geçen herkes kokunu getiriyor.
Biz birbirimize veda ettik.

Ama rüyalarım veda etmedi.
Hala gözlerimde tütüyorsun.
Kelimelerim sen olmuş.
Dilimden düşmüyorsun.
Bu nasıl veda bilmiyorum.
Kalbim alışamamış gibi.

Mutsuzluk

Sanki bir girdap gibi mutsuzluk.

İçine girdikten sonra çıkmak, yıllarımı alıyor sanki.

Girdabın içine girdikçe daha da mutsuz oluyorum gibi ve bu mutsuzluk çığ gibi,

Büyüyor ve diğer mutsuzlukları toplayıp önüme seriyor.

Ve ben kaçtıkça daha da içine saplanıyorum.

Ama işte bu mutsuzluklar sonrasında gelen mutluluğun da değerini bir o kadar arttırıyor.

Yani zorluklardan sonra gelen mutluluk gerçek mutluluktur.

Çünkü çekilmemiş acı için gelen mutluluklar, mutluluk değildir.

Emeksiz hiçbir şeyin değeri yok bence.

Mutsuzluğun bile.

Dedi

Geçmez dediğim her acı geçti.
Bitmez dediğim her sevgi bitti.
Gençliğim hep bunlarla boşa gitti.
Ömür bitti, gözlerim hep yolunu gözledi.

Bak sensizlik yine başa vurdu.
Geceler gündüzün mahkumu oldu.
Kafaya esti yine sensizlik.

Kâğıt, kaleme isyan etti.
Yazmaz oldu artık.
Akıl, kalbe haykırdı.
At içinden, bitsin!
Gitsin artık, dedi.
Gitsin!

Kaybettiklerimiz asla kazandıklarımızdan daha büyük değil.

Ben en çok kaybedenlerdenim deme asla,

Çünkü asıl kaybedenler seni gerçekten kaybetmiş olanlardır.

Ve artık mutluluk merdivenlerini bir bir değil asansörle çıkma vaktin geldi de geçiyor.

Her asansör katı aslında senin çektiğin onca acının bir gülümsemesi gibi.

O katları çıkarken ağzımızdan çıkan kelimeler bunlar olmalı:

"Oh be! Çektiğim her acıya değdi bence."

Minik

Minik umutlarım var benim.
Öylece masum.
Yeni yeşeren bir çiçek gibi taze.
Sımsıkı tuttuğum umutlarım var benim.
Herkesten sakladığım.

Kalbime gömdüğüm, unutulup giden,
Minik umutlarım var benim.
Her sabah uyandığımda,
Acaba olmuş mu diye baktığım.

Her gece yatmadan olsun diye
Dua ettiğim,
Minik umutlarım var benim.

Bir kişiye ederinden fazla değer verirsen kaybeden sen olursun.

Bu hep böyledir.

Eğer sevgi terazisinde ağırlıklı taraf sen deyse tüm yük omuzlarındadır.

Çünkü karşı tarafın sevgisi eksildikçe sen hep sevginden katarsın.

Onun değeri azaldıkça sen hep daha çok değer verirsin.

Ve günün sonunda kaybeden sadece sen olursun.

Kimse vazgeçilmez değildir.

Belki onla çok mutlusun, belki seni bırakınca kendini yapayalnız hissedeceksin.

Ama unutma geçecek, her ne olursa olsun.

Belki şu an çok üzülüyorsun ama bitecek.

Bu hayatta vazgeçilmeyecek tek kişi sensin.

Kendinden hiç vazgeçme olur mu?

Bugün de senin vazgeçilmezliğini kutluyoruz, gülümse.

Unutma biz, bize güzeliz.

Eskittik

Eskittik o güzel anıları, sevdaları.
Geç kaldık mutluluğa.
Gülen suretimiz kalmadı artık.

Sevincimizi yırtık, eskimiş,
Rafa kaldırılmış fotoğraflarda bıraktık.
Eskittik,
O güzel yıllarımızı.
Çamaşır ipine asılı kalıp unutulmuş gibi.

Hata

Bence en büyük hata, hayatının iplerini tamamen başkasının eline verip onun istediği şeylere göre yaşamak.

Bu alınacak en büyük risklerden biri çünkü artık sen olmaktan çıkıyorsun.

Başkasının buyrukları altında yaşamak zorunda kalıyorsun,

Bu da seni gitgide yıpratıyor.

Sen farkında değilsin.

Sana sevgilini, eşini, dostunu, sevdiklerini dinleme demiyorum.

Ama tamamen ipler onların elinde olursa onların hayallerini gerçekleştirmek zorunda kalırsın.

O yüzden en özel ipini kendine saklarsan onlar bir yere kadar müdahale edebilir ve bu seni yıpratmaz.

Daha da güçlü yapar.

Sevdiklerin de arkanda olmuş olur.

Diğer türlü ise sen sadece komutları dinleyen biri olursun ve hep de böyle devam edersin.

O yüzden hayallerin için, en çok da kendin için sımsıkı sarıl ve iyi ki varım de.

Çocuk

Sen üzülme çocuk.
Kalbin kırılsa da sen dimdik dur.
Yıkılma çocuk.
Her defasında daha fazla bağır aşkını.
Çocuk, korkma!

Senin kalbin yeter.
Öyle sev ki çocuk,
Karanlık çökmüşken gökyüzüne,
Parlasın yıldızlar gibi sevgin.

Tüm benliğinle sev.
Masumca, sebepsizce.
Sımsıkı sarıl sevdiklerine.
Bir daha göremeyecekmişçesine.

Yarım Kalmak

Hepimiz aslında doğarken eksik başladık hayata,

Önce ağladık hem de hıçkıra hıçkıra.

Oysa ağlayınca, gülmeyi eksik bıraktık ömrümüzde.

Ve bazılarımızın hayatında o eksik taraf hiçbir zaman dolmadı.

Bazen gülmeyi unutur hale geldiler.

Duvarlar ördüler karşılarındaki kişiye.

Çünkü yarım kalmış bir kalp inşaatı vardı.

O kalbin zaaflarını kimseye göstermediler.

Bu duvarlar o yüzdendi.

Yarım kalmanın bir nevi bedeli.

İşte o yarım kalmışlık ya da eksiklik ne derseniz deyin.

Sizin zaaflarınızı başkalarının görmesi için engeller koydu, duvarlar ördü.

Sadece yarım kalanlar bilsin diye.

Zamanı Değil

Şu an gitme zamanı değil.
Teninin her köşesini ezberlemişken,
Gülüşüne şiirler yazmışken,
Gitmeseydin keşke.

Ya da gözlerinin içinde hapsolmayı,
Kabul etmişken.
Yüzündeki çizgileri dahi öğrenmişken,
Kokun tenime işlemişken,
Gitmeseydin keşke.

Alışmak

Zamanla alışıyor insan.

Hem de çok severken unutmaya alışıyor.

İlk başta imkansız olan kalp ağrıların bile geçiyor.

Sen farkında olmadan.

Sonra tüm o anılar, tüm o yaşananlar bir hatırada kalıyor.

O hatıralar da ara ara, belki bir mısrada belki bir gülüşte karşına çıkıyor.

Ama o zaman kalbinde derin bir acı değil de sadece bir sızı bırakıyor.

Buna, alışmak deniyor.

Hep

Hep gülsün yüzün.
Gözlerinden tek bir damla yaş akmasın.
Kahkaha sesin gökyüzünde yankılansın.
Mutluluklar ardı ardına sıralansın,
Hayatında.
Ama kimse bilmesin,
Mutlu olduğunu.
Nazar bile değmesin sana.
Bastığın cam kırıklarının üstüne,
Güller attım, acımasın ayakların.
İncinmesin yüreğin.

Ben olmasam da,
Sen hep mutlu ol.

"Bazı savaşları kazanmanın sırrı pes etmemek, mücadeleyi bırakmamaktan geçer."

Üzüldün mü?

Kırıldın mı?

Bıktın mı?

Yoruldun mu?

Küstün mü?

Kızgın mısın?

Ağlıyor musun?

İçinde fırtınalar mı var?

Nefret mi ediyorsun?

Görmek mi istemiyorsun?

O zaman kalk hadi ayağa ve göster herkese kendini.

"Buradayım ben de" de kocaman gülümseyerek.

On kere de düşsen, on birinciyi kalkacağına söz ver.

Kimse elini uzatmasa da tek başına ne kadar güçlü olduğunu göster.

Çünkü sen vazgeçmeyenlerdensin,

Bizdensin,

Pes etmeyenlerdensin.

Tam Seveceksin

Sevdin mi tam seveceksin.
Yoruldum demeyeceksin.
Ara verelim demeyeceksin.
Bırakmayacaksın.

Her gün daha fazla sarılacaksın.
Sımsıkı tutacaksın ellerini.
Gözlerin gözlerinde tutsak olacak.
Başka gözler haram olacak,
Gözlerine.
Sözlerinin en güzeli hep ona olacak.
Kalbinin anahtarı onda olacak.
Kilidi vuracaksın!

Korkmayacaksın.
Sevdin mi tam seveceksin.

En büyük hatam sensin.

Ama bir daha olsa yine yaparım.

Bazı hatalar vardır binlerce kez de yapsan bıkmazsın, üzülmezsin, hatadır ama işte vazgeçemezsin.

Bazı aşklar da böyle.

Gerçekten birçok hatanın içinde yüzerken bulursun kendini.

Ama sen hatırlayınca o anıları yüzünde tatlı bir gülümseme oluşur,

Onca dalganın içinde boğuşmana rağmen.

Yaptığın hatalara bakar üzülmezsin.

Ona bir şey olmasın istersin, incinmesin, kırılmasın, hep mutlu olsun.

Yanlış bile olsa,

Onu, en güzel hatan olarak beynine kaydedersin ve hiç üzülmezsin.

Tüm hatalarım iyi ki varsınız.

Özlemek

Sen özlemek nedir bilir misin?
Sevdiğinin nefes alışını bilmektir.
Öyle derin derin içten gelecek,
Hele üzüldüğü zaman.
Şakaklarından akan gözyaşı tanesini bilmektir.

Yani sevincini yaşarken de
Üzüntüsünü yaşarken de
Onun yanı başında,
Kalbinin tam ortasında beklemektir,
Özlemek.

Öylece usul usul gönlüne sığınıp,
Yüreğinde ısınıp kalmaktır,
Özlemek.

Yürüyorum.

Bugün yürüyorum, nereye gittiğimi bilmeden.

Sessizce, her şeyden vazgeçercesine yürüyorum.

Tüm acılarımı arkamda bırakırcasına yürüyorum.

Her sokakta her adımda mutluluğa koşarcasına yürüyorum.

Beni üzenlere inat yürüyorum.

Kendime yaptığım yanlışları unuturcasına yürüyorum.

Her nefes aldığımda şükretmeyi unutmamak için yürüyorum.

Ve ben, her yürüdüğümde sen arkamdan geliyor musun diye bakıyorum.

Sanki yürürken sana geliyorum gibi geliyor.

Her sokak başında beni bekliyorsun gibi geliyor.

Oysa gideli çok oldu değil mi?

Unutmuşum.

Yürüyorum.

Yoruldum

Yoruldum,
Hayatın içinde çırpınıp durmaktan.
Bir rüzgar gibi oradan oraya savrulmaktan.
Ya da dalgalar gibi kıyıya çarpmaktan.

Yoruldum...
Hem sen ne anlarsın ki.
Hiç en dibe düştün mü?
Karanlıklar içinde kayboldun mu?
Ya da çaresizlikten kendine,
Sımsıkı sarıldın mı?

Yoruldum diyorum anla artık.
Hayat,
Bırak peşimi.

Yük

Bazen insanlara yük olduğumuzu düşünürüz,

Sanki onların ayak bağı gibi.

Onlar her adım attığında biz ayağına dolaşıyormuşuz gibi gelir.

Böyle düşünmemize belki bir aşk neden olur,

Bazen bir iş, bazen yanlış bir hareket ya da onları üzmüş olmamız.

Oysa kimse kimsenin yükü değildir.

Ya da kimse kimseye ayak bağı da olmaz.

Özellikle seni gerçekten seven seni yük olarak görmez,

Bilakis senin yüküne ortak olur.

Acılarına merhem olur.

Dertlerini unutturur.

O yüzden sevdiğinin derdi de kederi de üzüntüsü de sana yük olarak gelmez.

Bana göre gerçek sevgi karşındaki kişinin yüküne ortak olmaktır.

O yüzden seven, sevdiğine "Yüküme ortak olur musun," diye sorsun.

Sevgili Geçmiş

Öncelikle merhaba.

Ne çabuk geçtin gittin be?

Hiç özlemiyorum seni biliyor musun?

Aklıma bile gelmiyorsun Geçmiş.

Gerçekten mutlu olacağımı biliyordum önünde sonunda.

Ama seni unutacak kadar mutlu olacağımı ben bile tahmin edemezdim.

Senin ismini bile almıyorum ağzıma bundan sonra.

Adın, geçmiş gitmiş bitmiş.

Güle güle Hoş çakal Ülkesi'ne,

Benim aklımda bile değilsin!

Geçmişe geçmiş ola.

Gökyüzü

Sanki her şey bana karşı koymak için ortaya çıkmış gibi hissediyorum.

Yürürken taşa takılıyorum, uyurken yorganın kısa tarafı denk geliyor bana.

Hep bir uğraş içerisindeyim,

Sanki önüme düzgün bir şey çıkmayacak gibi hissediyorum.

Hep bir engel çıkıyor ve benim de onların üstünden atlamam gerekiyor.

Bazense çarpa çarpa geçiyorum.

Her çarptığımda kalbimden bir şey eksiliyor gibi.

Ve siz buna hayat diyorsunuz, ben ise eziyet diyorum.

Ta ki gökyüzüne bakana kadar.

Tüm üzüntülerimi sakladığım bulutları görüyorum ve bir tanesini daha oraya fırlatıyorum.

Pes etmek yok!

Unutma her şey ters gitse de gökyüzü hep bizimle.

Beklemek

Beklemek aslında,
Öylece sürüp giden dünyayı seyretmek.
Yeri gelir işini beklersin,
Yeri gelir aşkını beklersin.

Bazen de öyle koyar ki beklemek,
Sen hep beklersin bir umutla.
Ama beklediğin her şey öylece kalır.
Olduğu yerde.
Ne sen kavuşabilirsin beklediğine,
Ne beklediğin değer beklendiğine.

Bir tarafım git diyor,
Unutmuştur seni çoktan.
Bir tarafım azmet diyor,
Senin olana kadar.

Kalbinden bu sözler geçiyorsa,

Aşk denkleminde çıkmaza girdin, geçmiş olsun.

Kalbin ve mantığın arasında gidip gelen bir savaş olacak.

Maalesef arasında kalan ise sen.

Bazen yapılanları düşüneceksin.

Başından geçen onca olayı.

Kırıldığını, incindiğini, yalnız kaldığını...

Geceler boyu onun için göz yaşı döktüğünü, tüm olanlara rağmen hep senin adım attığını.

İşte o zaman mantık devreye girecek ve dur diyecek yeter, biraz da o uğraşsın, o didinsin senin için.

Adım atmaktan yorulmadın mı? Hep arkasından koşmaktan bıkmadın mı?

Unuttu seni çoktan belki de. Aklına dahi gelmiyorsun diyecek.

Sonra bir sessizlik ve derinden gelen o ses...

Sol tarafından bir kıpırdama, işte o ses.

Pes etme, o hep seni seviyor.

Yaşanılan onca güzel şey aklına gelecek.

Yüzünde tatlı bir tebessüm oluşacak.

Şu an yanında olsa belki de sımsıkı sarılacaksın ona.

Unutacaksın tüm olup biteni, yaşanılan onca kötü şeyleri, o tebessümden sonra.

Ve böylelikle bir taraf galip gelecek.

Çünkü aşkın olduğu yerde mantık aranmıyor çoğu zaman.

Ama Kalp Söz Dinlemiyor

Ah bu gökyüzü,
Seni ne kadar beklediğimi bilse,
Güneşi açtırmazdı.
Ah bu gece,
Seni ne kadar beklediğimi bilse,
Yıldızları yanından ayırmazdı.
Ah bu yıldızlar,
Senin için ne kadar dilek tutuğumu bilse,
Her saniye bir yıldız kayardı.
Ah bu durak,
Seni ne kadar beklediğimi bilse,
Otobüsler kuyruk olurdu.
Ah bu yastık,
Seni ne kadar beklediğimi bilse,
Yorganına küserdi.
Ah bu ben,
Seni unutmak için neler yaptım,
Ama kalp söz dinlemiyor.

Bir sabah uyanacağız ve her şey geride kalmış olacak.

Aslında tüm mesele bu umuda sahip olmak.

Kötü günleri arkamızda bırakıp önümüze bakacağımız günlere inanıp uyanmak aslında.

Her ne yaşarsan yaşa, fark etmiyor.

Her ne olursa olsun tüm olanlar dünde kaldı.

Unutma bugünler ve yarınlar hep bizim için.

Ne olursa olsun pes etmek yok.

Bugün bizim günümüz.

Ve gökyüzü hep senin yanında.

Hasret Kaldım

Hasret kaldım gülüşüne,
Bakışına,
Muhtaç kaldım yüreğindeki,
Sevgiye, aşka.

Tek sığınağımdın benim.
Koşar koşar gelirdim yanına.
Anlatırdım,
Bir çocuğun derdini annesine haykırışı gibi.

Şimdi dolaşıyorum kalabalığın içinde.
Yalnız.
Sensiz.
Sokak sokak geziyorum,
Nedensiz,
Belki bir yerde rastlarım diye sana.

Huzur

Huzur kelimesi o kadar basit geliyor ki söylerken.

Ama gitti mi gidiyor işte.

Sonra da ağzımızdan tek bir cümle dökülüyor;

"Huzurum kalmadı".

Peki niye kalmadı?

Sordun mu hiç kendine,

Nerede bıraktın huzuru, kimin kollarında bıraktın, kimin kalbinde bıraktın?

Bunun cevabı çok açık.

Kendini sevmedin ki sen, eğer sevseydin huzur senin yakanı bırakmazdı.

Sen hep başkasında aradın huzuru, hep başkasına yakıştırdın huzuru.

Oysa huzur senin içinde başkasında değil ki.

Huzur önce kendini mutlu etmende.

Kendini sevmende.

En önemlisi kendini unutmamanda.

Unuttuysan hatırla bence.

Huzurum kalmadı deme, huzuru buldum de.

"Huzur benim" de.

Sev kendini, sarıl sımsıkı.

Hem de başkasına sarılmadığın kadar sıkı.

O zaman hep beraber söylüyoruz:

"Hoş geldin Huzurum. Geç oldu ama iyi ki benimlesin."

Bal Surat

Öyle bırakıp gittin ki,
Karanlık kuyularda hapsolup kaldım.
Ne gökyüzünde maviliği gördüm,
Ne de güneşin sıcaklığını hissedebildim.

Kendi içime hapsolup kaldım.
Derdimi tasamı içime gömdüm.
Bazen yoruldum, daraldım,
Yeri geldi kendime çok kızdım.

Ama gidişin de bana çok şey öğretti.
Artık kendi kendime sarılabiliyorum,
Seni özlediğim zamanlar.
Ya da acılarımı dindirebiliyorum.
Sen olmasan da
Bal surat.

Neden kaybettik biliyor musunuz?

Karşımızdaki üzülmesin, kırılmasın, bizi yanlış anlamasın dedik.

Kendimizden çok onu düşündüğümüz için kaybettik.

Oysa biz değeri önce kendimize verecektik.

O zaman kaybeden taraf biz olmazdık.

Yine de insan her yaptığı hatadan bir ders alıyor gerçekten.

O yüzden her hatadan sonra daha güçlü kalkmalıyız, asla pes etmemeliyiz.

Bugünün sözü:

"Değer bilmeyene değer verilmez ve herkes sonunda layığını bulur."

Sensizliğin Sesi

Bilir misin hiç sen,
Sessizliğin sesini?
Öyle derinden gelir ki
Yakar, yıkar, geçer.

Küstürüp gider hayata seni,
Öyle ardından bakakalırsın.
Bazen dalıp gidersin uzaklara,
Ama peşini bırakmaz bu ses.
Bu sessizliğin değil,
Kulaklarımda çınlayan bu ses,
Sensizliğin sesi...
Öyle kolay kolay gitmez.

Yenilgi

Bu, ne ilk yenilgin,

Ne de son olacak.

Bazen hep kaybedecekmiş gibi geliyor değil mi?

Bu sefer de kaybettim,

Bu seferde yenildim, diyorsun.

İçin içini yiyor.

Bazen gözlerin doluyor.

Hatta göz kapakların, kirpiklerin bile engel olamıyor göz yaşlarına.

Sonra soruyorsun kendi kendine

Ne zaman bitecek bu yenilgi?

Bitmeyecek.

Sadece alışacaksın.

Ve sonra zaman bunları da alıp götürecek.

Belki bir şarkıda belki bir yudum kahvede hafif bir gülümsemeyle aklında kalacak tüm yenilgilerin.

Pes

Benden bu kadar artık.
Ne güzelliğine aldanırım bir daha,
Ne de o yalandan sevmelerine.
Gülüşüne,
Bakışına,
Sevgine,
Artık pes.

Bir daha kanmam öyle,
Sensiz yapamam deyişine.
Çünkü
Pes ettim artık,
Sensizliğe.
Pes ettim aşka.

Vakit

Bir vakitten sonra zor oluyor gerçekten.

Eş bulmak,

Aşk bulmak,

İş bulmak,

Sevmek,

Sevilmek,

Hepsi çok zor geliyor.

Büyüklerimizin lafı vardır ya her şey zamanında güzel.

Gerçekten öyle.

Bir vakitten sonra birini tanımak da kendini anlatmak da o kadar zor geliyor ki.

Her şeyi en başa sarmak gibi.

Filmi tekrar tekrar izliyorsun ama sadece başroller değişiyor gibi.

Ama başı, ortası, sonu hep aynı.

O zaman da işte sadece boş veriyorsun.

Ne birisini tanımak ne de kendini anlatmak istiyorsun.

Miş

Hatırası var, bütün her şeyin.
Beraber ıslandığımız yağmurun,
Sımsıkı sarılırken tuttuğum ellerinin,
Ya da bomboş dalıp gittiğim gözlerinin.
Bir de kayıp yere düşen kirpiklerinin,
Anısı var bende.

Gitmiyor gözlerimin önünden.
O gülerken kısılan gözlerin.
Ya da geçmiyor üstümden,
O mis kokun,
Bitmiyor.

Dalıp gittim yine anılara.
Geçmiş,
Bitmiş,
Olsa da.

Kırk Yıl

"Ne tuhaf birisin" dedi.

"Neden" dedim.

"Öyle bir halin var ki sanki kırk yıldır tanışıyormuş gibiyiz.

Öyle bir bakışın var ki sanki kırk yıldır gözlerin üstümdeymiş gibi.

Öyle bir sözlerin var ki sanki kırk yıldır kalbimde taşıyormuşum gibi.

Yani senle bir kırk yılımız var gibi."

Bu söze ne denir ki...

"Senden sonra mutsuzluk trenine binmiş gibiyim. Tüm kapılar kilitli ve tren durmuyor."

Ah bu mutsuzluk beni içine hapsetmiş gibi.
Ne kadar dolaşsam da her yol çıkmaz sokağa girmiş gibi.
Geçmeyecek gibi hissediyorum.
Sanki her gün böyle devam edecek gibi.

Yürüyorum geçmiyor,
Müzik dinliyorum geçmiyor,
Sohbet ediyorum geçmiyor,
Geziyorum geçmiyor,
Gülüyorum geçmiyor,
Dua ediyorum geçmiyor.
Geçmesi için zaman var dediler.
Oysa farkında değiller,
Ben bu zamanın içinde kayboluyorum.

Yaşarsın

"Öldüm der durursun ama yine de yaşarsın."

Ne olursa olsun hayat devam ediyor.

Sen durmak istesen de devam ediyor.

O yüzden bazı şeyleri çok takmamak gerek, akışına bırakmak gerek.

Gerçekten zaman her şeyin ilacı...

Eğer unutmak olmasaydı bu dünyada bir dakika bile yaşanmazdı.

Acısından ölüyoruz dediğimiz acıları gün geçtikçe raflara kaldırıyoruz,

Zaman sayesinde.

Ve en sonunda o rafa uğramıyoruz bile.

Gitme

Hani olur da herkes giderse,
Sen gitme, olur mu?
Kış gelir yaz biter.
Günler geçmese dahi,
Sensizlik canıma tak etse bile,
Sen gitme.

Ne günler geçer ne de saatler sensiz,
Öyle "sencil" olmuşum ki,
Akşamlar bile sensiz.
Sakın gitme...

Ah bu kaçtıklarımız...

Gerçekler hep can acıtır.

Ne kadar kaçmak istersen iste hep karşına çıkar.

Oysa hepimiz yaptıklarımızı, hatalarımızı gizleriz ve onlarla hiç yüz yüze gelmek istemeyiz.

Çünkü biliriz ki eğer yüzleşirsek en çok üzülen yine biz olacağız.

İnsan kendi canını acıtır mı?

Zor.

O yüzden kaçarız.

Bu da bizi sanki o olaylar, üzüntüler, mutsuzluklar hiç yaşanmamış gibi mutlu eder.

Sanki mutsuzluk bize hiç uğramamış gibi yaparız.

Oysa yanı başımızdan hiç ayrılmamıştır.

Bizsizlik

Ne sensizlik,
Ne bensizlik.
Bazen geç kalıyor,
Bizsizlik.

Aylar, yıllar geçip gidiyor.
Günler, saatler ardı ardına akıyor.
Yine göz göze geliyor,
Bizsizlik.

Mevsimler birbirini kovalayıp duruyor.
Bizsizlik yine yerinde sayıyor.
Olsun,
Bizsizlik en çok bize yakışıyor.

Kalbim

Öyle çok kırdın ki...
Artık açamıyorum kalbimi kimseye.
Kilidi vurdum gittim ben de.
Ne gelen var artık,
Ne de soran.
O kadar incinmiş ki kalbim,
Parçalarını birleştirmek yıllarımı aldı.

Ama gel gör ki,
Hep bir tarafı eksik kaldı.
Olsun,
Böyle de mutluyuz.
Kalbim,
Ne kırılmışlığımız,
Ne de kırgınlığımız var.

Biz bize güzeliz
Kalbim...

Umudum Gökyüzü Kadar

Sahi sevgi neydi?
Hangi yılda ya da ayda kaldı?
Beklediğimiz miydi yoksa terk ettiğimiz mi?
Geç kaldığımız mıydı, umutla beklediğimiz mi?
Belki bir şiir arasında sıkışıp kaldı,
belki de kapağı tozlanmış bir kitabın arasında.
Yine de aslolan,
içindeki sevgiyi gerçekten bulabilmekte
ve umudunu hiç yitirmemekte saklıydı...
Unutma.
Pes etmek, vazgeçmek, umudunu yitirmek...
Bunları arkanda bırakıp,
yeni gü ıkti artık...
:n

hayykitap

ISBN: 978-625-7685-81-4